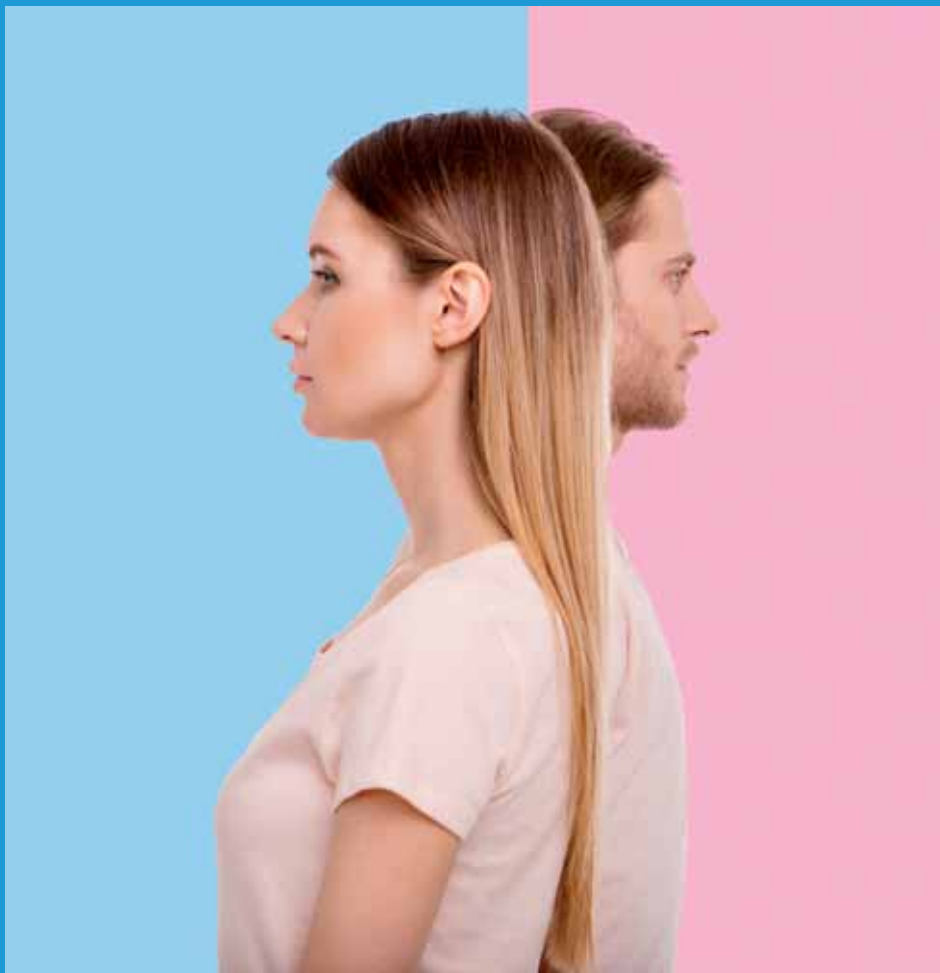


ZÁPAS O DUŠI 153

PŮJČUJ, ROZMNOŽUJ, ROZŠÍŘUJ
LÉTO 2022, ROČNÍK 33



GENDEROVÁ IDEOLOGIE

*Sola Scriptura – Jedině Písmo, Sola Fide – Jedině vírou, Sola Gratia – Jedině milostí,
Solus Christus – Jedině Kristus, Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva*

WWW.REFORMACE.CZ



OBSAH

- 4 Nenechte se zmýlit (1K 6,9–11 ČSP)
- 8 Jak vychovávat děti v kultuře, která přijímá transgenderismus
- 10 Co mohou rodiče dělat?
- 14 10 věcí, které byste měli vědět o sexu
- 17 Povzbuzení pro rodiče v naší sexuálně zmatené kultuře
- 18 Co je teologie nové smlouvy?
- 26 Na základě kněžství
- 29 Promlouvá Bůh skrze sny i dnes?
- 32 Ochrnutá a požehnaná
- 36 Křesťanské přátelství: dar od Pána Boha
- 42 Recenze: Genderová ideologie
- 45 Je Orwellova novela *1984* relevantní i dnes?
- 46 Ohlasy čtenářů
- 46 Veškeré dobro

Čtvrtletník *Zápas o duši* vydává Spolek Reformace.cz, Žandov 85, 403 39 Chlumec, IČ 41605012, pod evidenčním číslem MK ČR E 11180. Číslo 153 vyšlo 1. 6. 2022.

Odpovědný redaktor: Jan Suchý

Redakční rada: Milan Bulák, Julie Petrecká, Iva Suchá

Sazba: Hanka Hloučová

Titulní foto: www.shutterstock.com

Tisk: Grafotechna plus, s. r. o., Lýskova 1594/33,

155 00 Praha 13 – Stodůlky

ISSN 1804-2880 (print), ISSN 2336-8330 (online)

Neprodejné.

Korespondenční adresa:

📍 Spolek Reformace.cz,
Žandov 85, 403 39 Chlumec

☎ (+420) 472 741 623

✉ zapasodusi@gmail.com

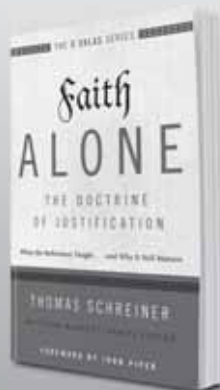
Děkujeme za vaše dobrovolné příspěvky, které můžete poslat příloženou složenkou nebo bankovním převodem na číslo účtu:

2600196560/2010 (ČR),
SK1083300000002600196560 (SK).

Jedině vírou! Konference Zápasu o duši a Poutníkovy četby 2023

*Zapište si do diáře datum,
dá-li Bůh: sobota 25. 3. 2023,
hotel Krystal, Praha*

*Pro účastníky konference
připravujeme knihu:
T. Schreiner – Jedině vírou*





ÚVODNÍ SLOVO

Had byl nejchytřejší ze vší polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil. Řekl ženě: „Opravdu Bůh řekl: ‚Nejezte ze žádného stromu v zahradě?‘“ Žena hadovi odpověděla: „Z ovoce stromů v zahradě můžeme jíst. Ale o ovoci stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: ‚Nejezte z něho, ani se ho nedotýkejte, jinak zemřete.“ Had ženě řekl: „Jistě nezemřete, neboť Bůh ví, že v den, kdy z něho budete jíst, se vaše oči otevrou a budete jako Bůh, budete znát dobré a zlé.“ (Genesis 3,1–5 ČSP)

Vstup hříchu do světa způsobil, že se lidé odcizili svému Stvořiteli. Odcizili se i jeden druhému. Dobrá zpráva evangelia nám říká, že záchrana z tohoto odcizení se nabízí každému, kdo učiní pokání z hříchu, přijme Boží nabídku jeho odpuštění a poddá se Ježíši Kristu jako svému Pánu. Abychom činili pokání, musíme cítit hluboký zármutek kvůli svému hříchu a odhodlání se od něj odvrátit.

Ale v dnešní době jsou výzvy k pokání definovány jako urážky a volání k poddání se je považováno za represivní.

Na jedné straně, pokud někdo cítí „hanbu“ ve své identitě, měl by slyšet biblickou a osvobozující pravdu, že (ve skutečnosti) „identita“ není „pocit“ plynoucí z „genderu“. Naše identita coby člověka spočívá v tom, že jsme byli stvořeni k Božímu obrazu – a každý člověk má tedy nekonečnou hodnotu. Avšak pocit viny a „stud“ za hřích nás zrovna tak nutí hledat odpuštění. Usvědčení z hříchu je dílem Ducha svatého. Dnes je dokonce i v evangelikálních kruzích často nepopulární mluvit o usvědčení, hříchu a pokání.

A tak máme na místě biblického evangelia novou spásnou novinu: „Můžete být tím, kým chcete být! Můžete dělat, co se vám zachce! Můžete si sami určit, kým budete! Nemusíte se za nic cítit provinile a nemusíte se bát odsouzení!“

To je falešné evangelium. Je to další opakování Genesis 3. Zpochybňuje to pravdu Božího slova: „Opravdu Bůh řekl...?“ (Gn 3,1 ČSP) A nabízí falešnou odměnu za neposlušnost: „Budete jako Bůh“ (Gn 3,5 ČSP). Je to stará vzpoura v novém hávu. Je to lidská touha být svým pánem, neuznávat žádného Boha kromě sebe. A toto falešné evangelium je dokonce vyhlášováno i v některých částech církve.

Sharon Jamesová



TÉMA ČÍSLA: GENDEROVÁ IDEOLOGIE

NENECHTE SE ZMÝLIT (1K 6,9–11 ČSP)

Milan Bulák

V dnešní době není nic neobvyklého číst zprávu podobnou této: Ve vězení v Kalifornii se muž identifikuje jako žena. Ačkoliv biologicky jde o muže, který měří 190 cm a váží 100 kg, byl na základě jeho pocitu a na základě nových zákonů protlačených ne vědci, nýbrž aktivisty, umístěn do ženské věznice, znásilnil spoluvězenkyni, a ta navíc otěhotněla. Spoluvězenkyně si na jeho chování začaly stěžovat, ale protože zákon mu umožňuje podobné tvrzení, nikdo si s nastalou situací neví rady. A takových bizarních zpráv je plný internet. Žijeme v době, kdy se ztrácí schopnost rozlišovat mezi pravdou a lží a hlavně mezi dobrem a zlem. To, co je dobré, se dnes zavrhuje, a to, co je zlé, se dnes propaguje. Jde o různé zvrácenosti, pýchu, sebeprosazování a boj za pochybná práva. Manželství, tak jak ho dal Hospodin, je ničeno a zlehčováno na všech frontách. Čistota, zdrženlivost či věrnost jsou považovány za zastaralé způsoby chování a žití. V dnešním svazku je to spíše

nadstavba. Ovšem cokoliv jiného než manželský svazek mezi jedním mužem a jednou ženou je mimo Boží vůli! To je třeba zdůrazňovat! Žijeme v době, kdy se začíná ztrácet to, čemu říkáme přirozenost nebo selský rozum. Dochází ke zlehčování hříchu a zla i k předefinování různých termínů, čímž jejich původní název ztrácí na významu.

V některých společnostech je již nežádoucí a nebezpečné poukazovat na překroucenost této nové ideologie. Ideologie, která odrazuje lidi nazývat věci správně a podle pravdy.

Naším vzorem v této věci je apoštol Pavel, který veden Duchem Božím napsal dopis do Korintu. Korint bylo město v jižním Řecku, město proslulé prosperitou, obchodováním, sportovními hrami, ale zároveň i morální zkažeností. Na své druhé misijní cestě, jak to čteme ve Skutcích apoštolů, založil apoštol Pavel sbor právě v Korintu.

To nebylo nic jednoduchého a bez Boží milosti a moci evangelia by to bylo nemožné. Korint se vyznačoval nejen značnou prosperitou, ale zároveň i uvolněnou morálkou v sexuální oblasti. Jednou z dominant města byl chrám bohyně Afrodity, což je v řecké mytologii bohyně lásky. V tomto chrámu pracovalo okolo tisíce náboženských prostitutek, takzvaných kněžek, které večer nabízely své služby jak místním mužům, tak i příchozím cizincům. Navíc

bylo v této době běžné, že měl muž kromě manželky také milence, mladíka – v Římské říši nešlo o nijak neobvyklou věc. Sám císař Nero to takto měl, dokonce i někteří známí řečtí filozofové. Korint tedy nebyl svou nemorálností výjimkou, ale naopak patřil mezi nejhorší. I proto je výraz korintan známkou zkaženosti. V takové oblasti apoštol Pavel kázal a nyní tam posílá svůj dopis.

1. Nenechte se ovlivnit okolní kulturou

Největším problémem korintské církve byla světskost a také, že se nechali snadno ovlivnit kulturou a způsobem chování běžným v jejich okolí. Místní sbor tím byl oslaben a v důsledku své tělesnosti a nezralosti byl plný konfliktů a rozepří a zároveň se zde ztrácel rozdíl mezi světem a církví. Mezi nesvatými a svatými, mezi bezbožným a Božím lidem, mezi nespravedlivými a ospravedlněnými. Proto Pavel v listu reaguje na různé problémy ve sboru (1K 1,10–13; 1K 2,4–7; 1K 3,1–3).

Nespravedliví nedostanou do dědictví Boží království (1K 6,9a)

I v dnešní době je mnoho křesťanů, kteří jsou ve zmatku. Jsou tak ovlivněni světem, jsou tak nedospělí v Pánu, že přijímají věci a moudrosti, někdy i zvrácenosti tohoto světa. Je mnoho členů protestantských církví, kteří nevidí žádný problém v životě mimo manželství, střídání partnerů, homosexualitě, transsexualitě,

obohacování se na úkor druhých, přijímání jiných náboženství atd.

Pavel na to reaguje: „Nemylte se!“ Jinými slovy, nenechte se zmást. Bůh je stále stejný, co on řekl, to platí. On je spravedlivý, on nemění svá rozhodnutí, on nesnížil svůj standart. On neměl žádné rádce (Ř 11,33–35), on není ovlivněn okolní kulturou, on stvořil člověka, on dal morální zákon, on určil, jak máme žít, on stvořil muže a ženu, on je ten, který stvořil sex, a on také řekl, jak se má používat. On jediný má právo říct, jak to má být, on je stvořitel a svrchovaný vládce. A co my?

My musíme mít víru, přesvědčení a držet se pravdy! Pokud ji nemáme, budeme zmítáni. Stejně jako neobstojí dům bez pevných základů ani my neobstojíme bez pevného duchovního základu.

„Nespravedliví nedostanou do dědictví Boží království.“ Těmito nespravedlivými míní Pavel ty, kteří žijí jako svět, chovají se jako svět, přemýšlejí jako svět a nejsou usvědčeni z hříchu.

V kontextu prvního listu Korintským se můžeme ptát: platí Pavlova slova pro všechny, kdo takto hřeší? Přece i křesťan může upadnout do hříchu, může se dopustit zlého, ale pokud bude konfrontován s pravdou, bude se chtít očistit, bude činit pokání, bude hledat cestu ven z hříchu, nebude mít v srdci pokoj.

Ale neobrácení budou pokračovat v cestě nespravedlnosti, ti se neoddelí od světa, netrápí se svou vlastní hříšností. Pavel zde udává několik příkladů hříchu. Nejde o kompletní výčet, jsou to

však takové hříchy, které ukazují na duchovní stav člověka. Člověk, který takto žije a chce takto žít i nadále, dokazuje, že není součástí Božího království.

2. Ukazatel nespravedlnosti (1K 6,9 b–10)

Pavel nám zde předkládá několik ukazatelů:

1. *Smilníci*: Jde především o lidi, kteří si užívají Božího daru milování mimo manželský svazek. Neprovdané ženy, neženatí muži... netrápí je to, nestojí o manželský svazek. Takzvaně si užívají mimo manželství, střídají partnery atd. Přesně takové chování je dnes propagováno v televizi, v magazínech, ve filmech či na internetu jako způsob života (1K 6,18).
 2. *Modláři*: Nepatří mezi ně jen lidé, kteří se klanějí sochám, ale i ti, kdo uctívají falešné bohy. Jsou vyznavači falešných náboženství. Dnes je tolik různých sekt, kultů, falešných náboženství, včetně sebeuctívání. Dnešní společnost přijímá téměř cokoliv jako součást rozmanitosti lidstva.
 3. *Cizoložníci*: Vdaná žena nebo ženatý muž, kteří podvádí svůj protějšek. Z Písma víme, že muž a žena jsou jedno tělo (1K 6,15–16).
 4. *Rozkošníci*: Nová Bible kralická používá slovo „zženštilí“ a Pavlíkův překlad to říká zcela výstižně: „ti, kteří se činí ženami“.
 5. *Praktikující homosexualitu*: Nová Bible kralická používá „homosexuálové“
- a Pavlík „ti, kteří si zadávají s mužským pohlavím“.
- Zženštilí a homosexuálové jsou tedy ti, co si hrají na ženy, oblékají se jako ženy, týká se to také změny pohlaví, záměna role muž a žena, jakýkoliv intimní styk lidí stejného pohlaví. Bůh stvořil lidi ke svému obrazu, stvořil člověka jako muže a ženu. Muž a žena jsou společně obrazem Božím. Tedy nejenom sám muž nebo sama žena, ale člověk jakožto muž a žena. Dohromady to lépe vynikne. „Jako muže a ženu je stvořil“, mají se stát jedním tělem, doplňují se ve svých rolích, je to přirozené, mají rodinu, plodí a množí se. Nejedná se zde o práva, tak jsou stvoření, je to dáno a je to podle Božího záměru. Dnes si lidé prosazují pochybná práva proti přirozenosti. Například moje žena nedávno porodila a ještě na sále jí dali naše miminko kojit. Podle současné ideologie bych já, její muž, mohl říct: „Já mám svá práva, a proto budu naše dítě kojit já.“ Zní to zvláště a podobně vyzní všechny argumenty proti přirozenosti.
6. *Zloději*: Lidé, kteří si berou to, co patří druhým.
 7. *Chamtivci*: Touží mít to, co mají druzí.
 8. *Opilci*: Závislost na alkoholu má devastující účinky. Přináší finanční problémy, domácí násilí, neplnění povinností, rozbité rodiny atd.
 9. *Utrhači*: To jsou lidé, kteří ubližují slovem. Pociťují nenávist a svými

slovy způsobují lidem bolest a zlo. Ničí pověst druhých bez ohledu na pravdu.

10. *Lupiči*: Násilníci, dělají zlé věci za účelem obohacení na úkor druhých.

Ve své řeči není Pavel příliš korektní, ale mluví pravdu. Korektnost nikoho nezachrání, pravda ano. Říkat pravdu, to je láska. Lež je nenávisť. Vědět, že je něco špatné, a neříct to, je lež. Pavel říká pravdu a ta pravda je v Bohu, v jeho Slově a v evangeliu. On má moc proměnit lidi a zachránit je od všech uvedených hříchů. Protože Kristus zemřel za hříšné i oni mohou být zachráněni. A to je důkaz lásky, ne mlčící tolerance. Když tohle všechno víme, máme se chlubit, že jsme lepší? Rozhodně ne!

3. Spravedliví jsme jenom v Kristu (1K 6,11)

Bůh může zachránit hříšníka z jakéhokoliv hříchu, On jediný má tu moc! Osobně rád poslouchám svědectví různých lidí – homosexuálů, transsexuálů, gangsterů, narkomanů, alkoholiků, islamistů, mormonů, komunistů aj. Důležité je, jak žijí po svém obrácení. Pavel neříká, že se všichni provinili všemi vypsányými hříchy, ale že někteří takoví byli. To znamená, že v korintském sboru byli lidé, kteří měli zkušenost s těmito hříchy, kteří takto žili. Někteří se k těmto věcem vraceli a jiní jim to tolerovali. Opravdový věřící však poroste v Krista, bude milovat věci Boží a bude mít v nelibosti bezbožnost. Nebude nenávidět člověka, ale

hřích. Podle Písma víme, že Kristus zemřel za hříšníky. I my jsme byli mrtví ve svém hříchu a nebýt jeho milosti, není pro nás záchrany. Víra v Krista se projevuje proměněným životem, duchovním ovocem a dobrými skutky.

K čemu došlo?

„Byli jste omyti“ („Jste omyti“ NBK), získali jste nový život, byli jste duchovně očištěni a obnoveni skrze Ducha svatého (Tt 3,5; 2K 5,17).

„Byli jste posvěceni“, což hovoří o změně chování a o duchovním růstu působením Ducha svatého. Když je člověk posvěcený, neznamená to, že je dokonalý, ale proměňuje se a roste. Jde o celoživotní proces.

„Byli jste ospravedlněni“, a tedy už nejste Božími nepřáteli, nejste pod jeho hněvem, ale máte nové postavení před Bohem. Jste oděni do Kristovy spravedlnosti a vaše hříchy byly vloženy na jeho účet. On za nás trpěl, abychom mohli být na základě pokání a víry prohlášeni za spravedlivé. A to jedině skrze víru, jediné milostí a jediné v Kristu (2K 5,21).

Naším úkolem není nenávidět člověka, ale v lásce Kristově moudře poukazovat na pravdy Božího slova. Jenom Bůh sám může proměnit nitro a dát nový život. Tam, kde jde okolní kultura proti Božímu slovu, my musíme zůstat stát na pevném základu, tak jak jsme byli vyučeni. Nenechme se zmýlit. Hřích je stále hřích, zlo je zlo a jedinou nadějí člověka je evangelium, které je Boží moc ke spasení.

JAK VYCHOVÁVAT DĚTI V KULTUŘE, KTERÁ PŘIJÍMÁ TRANSGENDERIS- MUS

Denny Burk

Dvě křesťanské povinnosti

„Abychom mohli vymanit národ z takzvané „genderové svěřací kazajky“ bude třeba vyhlásit zásadně morální tvrzení: ‚Transgender je dobrý.‘ Odpor proti tomuto tvrzení bude považován za zpátečnický a iracionální.“

Jaká je správná reakce na tuto sílící výzvu? Lze a mělo by se říct mnoho věcí, ale já se chci zaměřit na dvě povinnosti, které máme jako křesťané: (1) říkání pravdy a (2) genderová výchova.

Říkání pravdy

Musíme říkat pravdu o tom, co Bible učí o genderu. Bible mimo jiné jasně říká, že mezi biologickým pohlavím a genderovou identitou existuje normativní souvislost. „Normativní souvislost“, o které mluvím, není definována sociologickým zjištěním, že určité procento populace prožívá své pohlaví způsobem, který je v rozporu s jejich biologickým pohlavím. Tato sociologická norma nevíc nic o pádu a zaměňuje to, co je, s tím, co by

mělo být. Norma, na které musíme trvat, je norma, která není normována žádnou jinou normou, a tou je Písmo.

V roce 2013 vyšel na serveru Slate.com článek o táboře pro chlapce bez pohlavní příslušnosti. Jedná se o útočiště pro předpubertální mladé muže, kteří se chovají zženštile. Tábor poskytuje rodičům a dětem místo, kde se mohou cítit „chráněni“, když se tito malí chlapci chovají způsobem, který by za normálních okolností na veřejnosti nepředvedli. V článku serveru Slate jsou barevné fotografie mladých chlapců oblečených do šatů, jak se proměňují po molu, strojí se jako princezny, lakují si nehty na nohou a líčí se – to vše za souhlasného přihlížení usmívajících se rodičů.

Jedna konkrétní věta ze zprávy obsahuje jedinečné sdělení. Píše se v ní: „Ačkoli není známo, zda se děti na táboře nakonec identifikují jako gayové nebo transgenderové osoby – nebo dokonce zda se ještě bude vyvíjet způsob určování a definice pohlaví a sexuality ve společnosti –, umožňuje tábor dětem podívat se na sebe úplně jinak.“ A teď se zamyslete nad naprostým morálním zmatkem tohoto prohlášení. Podle autora nejde jen o to, že je pohlaví těchto chlapců zatím neznámé. Je to také samotná definice „pohlaví a sexuality“, která teprve čeká na svou definitivní podobu. Autor přiznává, že sexuální revolucionáři a revizionisté genderu vlastně ani nevědí, kam se nás snaží dovést. Přesto nás a naše děti sebedovědomě vyžívají, abychom je následovali přes útes.

Rodiče jsou dnes káráni již za to, že nenechávají své děti chovat se genderově odlišným způsobem. Proč? Protože vědci nyní tvrdí, že genderová identita a vyjádření genderu jsou v pěti letech relativně ustálené. Pokud dítě v jedenácti nebo dvanácti letech stále trvá na své transgenderové identitě, je téměř jisté, že tato identita přetrvá. Podle tohoto názoru je snaha předělat transgenderovou identitu dítěte stejně brutální a škodlivá jako snaha předělat sexuální orientaci a vede ke zvýšenému riziku zneužívání drog a alkoholu, depresím a pokusům o sebevraždu. Proto přibývá zpráv o rodičích, kteří nechávají své genderově zmatené děti podstoupit hormonální terapii, aby oddálili pubertu na neurčito, dokud nebude možné rozhodnout o operaci změny pohlaví. Proč? Protože morální tvrzení, že „transgender je dobrý“, je tak naléhavé, že je přípustné chirurgicky změnit tělo dítěte tak, aby odpovídalo jeho vnímání sebe sama, ale úsilí změnit jeho vnímání sebe sama tak, aby odpovídalo jeho tělu, vyvolává bigotní nenávisť. Musíme si však položit zřejmou otázku: Pokud je špatné pokoušet se změnit genderovou identitu dítěte (protože je pevně daná a zásahy do ní jsou škodlivé), proč je morálně přijatelné měnit něco tak pevně daného, jako je biologické tělo nezletilého? Je zde zřejmý morální rozpor.

Právě tady nám má křesťanský pohled na lidství co nabídnout. Bible nám poskytuje pevnou půdu pod nohama, abychom se nemuseli dohadovat, co to

znamená být mužem a ženou, a aby rodiče nemuseli zasévat do zmatku svých dětí ještě větší zmatek. Duch doby nám říká, že výchova malého chlapce k tomu, aby byl malým chlapcem, může být krutá a surová, pokud se chce tento malý chlapec chovat jako dívka. Gender je příběh typu „vyber si sám“ a úkolem rodičů je jít z cesty a pomáhat v jeho naplnění.

Křesťanský pohled se od něj velmi liší, je osvobozující a potvrzuje, jací jsme před Bohem skutečně měli být. V biblickém pohledu je každý člověk stvořen k obrazu Božímu. Bůh z nás neudělal nediferencované bezpohlavní automaty. Naopak, stvořil nás jako muže a ženu (Gn 1,26–27) a toto základní biologické rozlišení nás definuje. Genderové normy tedy mají své kořeny v Božím dobrém stvoření a jsou zjeveny v přírodě a v Písmu. Rodičovský úkol vyžaduje pochopení těchto norem a jejich vštěpování našim dětem – a to i dětem, které prožívají velké konflikty ohledně své „genderové identity“. Je to na pravdě založená výchova, která se opírá o normativní spojení mezi biologickým pohlavím a pohlavní identitou, jak je uvedeno v Bibli. To však předpokládá, že víme, co Bible o mužství a ženství učí.

A to nás přivádí k naší druhé povinnosti. Máme nejen říkat pravdu, ale také genderově vychovávat.

Genderová výchova

Pokud je pravda, že Bůh zjevuje genderové normy podle biologického pohlaví,

pak činění učedníků a výchova dětí nutně zahrnuje jejich vyučování, jak žít v rámci biblických norem mužství a ženství. Křesťané, to nás nutně vede do kontrakulturního postoje. Vyvolává to však pro nás také otázku. Co máme dělat s kulturně zakódovanými definicemi pohlaví? Rovná se mužství machismu? Musí mít všichni muži rádi sport, pobyt v přírodě, musí všichni bruchet a nechávat prkénko nahoře? Odpovídají takové stereotypy mužnosti nebo je v tom něco jiného? Rovná se ženství pasivitě bez vlastního názoru? Musí být všechny ženy zaměřené na svůj vzhled, nakupování a hezké boty? Nebo je v tom něco víc?

Někteří zodpověděli tyto otázky pokáráním lidí, kteří kladou rovnítko mezi kulturní a biblické normy: „Jak se opovažujete tvrdit, že muž nemůže nosit úzké džíny? Žádný biblický zákaz úzkých džínů neexistuje. To jsou jen vaše kulturní předsudky!“ Na to druhý reaguje: „Takže je v pořádku, když muž nosí šaty a rtěnku? To je taky jenom kulturní předsudek?“ Jinými slovy, transgenderové hnutí nás nutí definovat vztah mezi biblickou genderovou identitou a kulturně zakódovanými projevy této identity. Nicméně, transgenderová otázka nám neumožňuje prohlásit kulturně zakódované genderové projevy za něco, na čem nezáleží.

To znamená, že budeme muset uvést své svědomí do souladu s biblickými genderovými normami. Ne, podstata mužství není kulturně definovaná. Biblické normy jsou takové, jaké byly

vždy – ovoce Ducha, které se projevuje obětavým vedením s postojem služebníka, ochranou a zaopatřením. Vedení mužů a výchova chlapců bude znamenat směřování mužů, aby svou mužnost definovali podle těchto ideálů. Stejně tak nesmí být kulturně definována ani podstata ženství. Musí se vyznačovat ovocem Ducha vyjádřeným v biblických normách pomoci, podmaňování si stvoření a primární odpovědnosti za domov a výchovu dětí.

*Přeložila Julie Petrecká,
se svolením Crossway z www.crossway.org*

Plné znění článku, včetně poznámek pod čarou, naleznete na webových stránkách Reformace.cz pod stejným názvem článku.

CO MOHOU RODIČE DĚLAT?

Sharon Jamesová

Vyučujte děti a mladé lidi, jak je Boží plán dobrý

Musíme učit své děti, že jsme se nevyvinuli náhodou. Nejsme jen „vyspělejší zvířata“. Bůh stvořil muže a ženu podle svého vlastního obrazu. Lidské bytosti jsou výjimečně jedinečné a každý lidský život musí být ceněn a chráněn. Bůh stvořil muže a ženy úmyslně odlišné. Je dobrá zpráva, když víme, že jsme

stvoření Bohem jako muži nebo ženy. Osvobozuje nás to od tlaku, abychom si vytvořili vlastní genderovou identitu. Můžeme se od ostatních lišit nejrůznějšími způsoby – můžeme mít vlastní zájmy, koníčky, vkus oblékání nebo hudbu atd. Ale jestli jsme mužem nebo ženou, není volitelné. Musíme děti a mladé lidi povzbuzovat, aby měli úctu ke svému tělu, protože nás všechny stvořil Bůh. Žijeme ve věku, který na mladé lidi vyvíjí krutý tlak, aby se zaměřovali na svůj vzhled. Musíme své děti ujistit, že pro Boha je každý vzácný. Naše hodnota a důstojnost nespočívá v tom, jak posuzují ostatní lidé náš vzhled.

Naučte své dítě, že se s každým zachází laskavě bez ohledu na to, jak se chová nebo v co věří

Ale naučte je také, že bychom neměli být nuceni souhlasit s přesvědčením nebo jednáním druhých. Nesouhlas není nenávist. Veškerá šikana je špatná, což také znamená, že by ostatní měli respektovat, v co věříme, ať už je to dané náboženstvím, nebo svědomím.

Nepřeceňujte mužské a ženské stereotypy

Žijeme ve věku, který se snaží zbavit genderových stereotypů. Ženám se říká, že mohou dělat vše, co muži. Je ironií, že pokud děti nezapadají do obecně přijímaných genderových stereotypů (například dívky, které se nechtějí oblékat do „hezkých“ šatů), mohou se dozvědět,

že nejsou „opravdovými“ dívkami nebo chlapci. Stephanie Davies-Araiová, zakladatelka Transgender Trend (skupina zastupující rodiče a ostatní, kteří kritizují trend „přeměny“ dětí), píše:

„Stále častěji se děje, že z chlapců, kteří milují věci kolem princezen, se stávají ‚dívký‘ a z krátkovlasých dívek milujících fotbal se stávají ‚chlapci‘. Transgenderová ideologie povýšena na ‚progressivní‘ hnutí sociální spravedlnosti založené na ‚přijímání rozdílů‘ tento rozdíl ve skutečnosti odstraňuje a potlačuje. Říká, že sexistické genderové stereotypy jsou skutečným rozdílem mezi chlapci a dívkami a biologické pohlaví je iluze. V této ideologii nahradila skutečnost, že se člověk chová ‚žensky‘, pravou definici ‚dívký‘ coby osoby, která je skutečně ženou.“

Růžové volánky. Modrá trička s dinosaurem. Růžová kola. Modrá kola. To je fantastický způsob, jak zvýšit zisky z marketingu oděvů, hraček, dekorativního zařízení, dokonce i nádobí. V bohatých západních zemích se může stát, že rodina s chlapcem a dívkou nakonec koupí všechno dvakrát! Od kolébky jsou miminka, batolata, děti tlačeny k volbám podle pohlavních preferencí. Děti, jejichž volby přirozeně neodpovídají, jsou „označovány“ jako genderově zmatené.

Až relativně donedávna (a v mnoha zemích ještě stále) se mohlo oblečení v rodině „předávat“ mezi dívkami a chlapci bez přílišných obtíží. Hračky a hry byly také často zaměnitelné.

Očekávání povrchní kultury lze prosazovat ne zrovna prospěšným způsobem. Jen proto, že je malý chlapec neobvykle umělecky založený a jemný, nemusí být hned tlačěn k tomu, aby o sobě začal smýšlet jako o homosexuálovi nebo transsexuálovi. Holčička může být sportovní a divoká, ale nemusí být tlačena k tomu, aby se identifikovala jako lesbička nebo trans. Chování, které by bylo ještě před několika lety přijímáno jako normální (dívky, které chtějí hrát chlapecké hry, nebo chlapci, kteří se nechtějí angažovat v drsných a divokých hrách) je nyní interpretováno jako „genderový zmatek“. To je proti zdravému rozumu. Každé dítě je jiné, s různými schopnostmi a dary. Rodiče mají odpovědnost podporovat dary svých dětí, i když tyto dary nemusí být „stereotypně“ mužské nebo ženské.

Zkontrolujte, co se vaše dítě učí ve škole

Rodiče by se měli postavit proti explicitní a tolerantní sexuální výchově. Předpubertálním dětem bychom měli dopřát nevinnost. Dopouštíme se na nich sexuálního zneužívání, když jejich mozky a těla vystavujeme sexuální aktivitě nebo obrazům, aniž by byly na něco takového připraveny.

„U prepubescentních chlapců a dívek sexuální věci spí. Fráze ‚sexuální probuzení‘ se často používá k popisu životního období u mladého člověka, kdy začne odhalovat své sexuální zájmy.

Termín ‚probuzení‘ indikuje, že něco spalo, a skutečně jde u malých dětí o přesný popis. Těla malých chlapců a dívek vypadají téměř stejně a odrážejí sexuální nezralost jejich mysli. Mohou být zvědaví ohledně svých těl a těl svých rodičů a mohou se ptát, kde se berou děti, ale postrádají zájem a fyzickou vyspělost, které definují lidskou bytost vybavenou k sexu a plození dětí. Puberta je období života, kdy se začínají chlapci a dívky fyzicky měnit a vyvíjet do dospělých lidí se sexuálními touhami.“

Zkontrolujte, co vaše dítě čte a sleduje

Děti ve věku mezi osmi a třinácti lety si často nacházejí „nejlepšího přítele“ mezi osobami stejného pohlaví. Taková přátelství mohou být blízká, a to je zcela normální. Až do padesátých let 20. století představovala dětská beletrie blízká přátelství zdravým a nesexualizovaným způsobem. Dnes už tomu však tak není. V sexuální kultuře jsou i dětská přátelství sexualizována. Velké množství fikce propagované školami nyní předává dětem zprávu, že intimní přátelství musí mít romantický nebo sexuální podtext. Děti se ve stále mladším věku dovídají, že musejí „přijít na to“, zda jsou romanticky nebo citově přitahovány k dívkám nebo chlapcům nebo oběma – tj. zda jsou lesby, gayové nebo „bi“ (viz perníkový panáček ve 3. kapitole). Nemůžeme nechat děti dětmi?

Pomozte dětem a mladým lidem, aby byli kritičtí vůči tvrzením genderové teorie

Musíme pomoci mladým lidem zpochybnit předpoklady teorie genderové identity. Můžeme diskutovat o otázkách jako například: „Musíme opravdu akceptovat to, kým si lidé myslí, že jsou? Kam až to musí zajít?“

V roce 2017 byla bílá americká žena Rachel Dolezalová přistižena, že se neoprávněně prohlašuje za černošku. Je to logické – pokud si můžeme vybrat své pohlaví, proč ne rasu?

V roce 2018 šel k soudu devětašedesátiletý Holanďan. Nárokoval si právo na „sebeurčení“ jako devětačtyřicetiletý. Logicky vzato – pokud si můžeme zvolit své pohlaví, proč ne věk?

Můžete diskutovat s mladými lidmi o velmi rozšířeném krátkém záznamu rozhovorů se studenty z Washingtonské univerzity. Požadavek, aby byl přijat každý výrok, který by člověk mohl tvrdit o své vlastní identitě, se ukazuje jako naprosto směšný.

Nenechte se zastrašit hrozbami sebevraždy

Falešné statistiky se opakují stále dokola. Walt Heyer je vyvrací tvrzením, že u lidí, kteří prošli přeměnou, je stále vysoká pravděpodobnost spáchání sebevraždy.

Rodiče by si měli připomínat, že existuje naprosto přirozený a zcela bezpečný způsob řešení genderového zmatku u dětí. Nazývá se puberta. Když

děti skutečně prožívají nespokojenost se svým biologickým pohlavím a pubertě nebrání nic v jejím přirozeném běhu – dovolíte, aby se u chlapců nastaroval testosteron a u dívek estrogen –, v naprosté většině případů se genderový zmatek vyřeší. Děti a mladí lidé jsou ovlivnitelní a nezralí. Nedovolujeme jim, aby dělali velká rozhodnutí v jiných oblastech. V mnoha zemích jim není dovoleno pít alkohol, kouřit nebo se nechat tetovat, dokud jim není 18 nebo více. Někteří odborníci říkají, že mozky mladých lidí nejsou plně uzpůsobené zralému, uvážlivému myšlení do 25 let.

Vaše dítě vám může poděkovat, že jste jeho požadavkům odolali!

Sarah je devatenáctiletá dívka žijící na americkém Středozápadě. Když jí bylo mezi 14 a 16 lety, trvala na tom, že chce být oslovována jako chlapec. Nenáviděla svou matku za to, že odolávala jejím požadavkům. Obvinila ji z „deadnamingu“ (tj. že ji nazývala jejím původním jménem). Zuřila, že ji máma nedovoluje stahovat si prsa nebo brát hormony nebo se ucházet o operaci k odstranění prsou. Neustále si online stěžovala, jak je vůči ní její máma bezohledná. Nyní si však uvědomuje, že nikdy nebyla kluk. Byla nespokojená se stereotypy, očekáváními a omezeními plynoucími z toho, že je dívka. Říká:

„Svět učí náctileté dívky, aby na sobě všechno nenáviděly. Žádná z nás

nemůže vyhrát! I ty nejhubenější s nečistší pletí, ty nejhezčí dívky nacházejí v zrcadle nepřitele.“

Nyní je tak ráda, že její máma odolala jejím požadavkům.

V roce 2018 přispěla skupina odborníků a další lidé k sympoziu s názvem *Transgender děti: narozené ve svém těle*. Všichni zpochybňují trend směřující k utvzování dětí v jejich touze změnit pohlaví a souhlasí, že: „transgenderizace dětí není progresivní, ale politicky reaktivní, zdraví nebezpečná a dětem ubližuje.“

K dalšímu studiu

Heather Brunskell-Evans, a Michele Moore, eds., *Transgender Children: Born in your Own Body (Transgenderové děti: Narozené ve svém vlastním těle)*, Cambridge Scholars Publishing, 2018 (Jde o sympozium různých přispěvatelů, kteří nikoli z křesťanské perspektivy zpochybňují současný trend podporovat děti v jejich touze „změnit pohlaví“.).

Překlad Julie Petrecká

Z knihy Genderová ideologie, Poutníková četba, 2022. Zde jsou uvedeny také odkazy pod čarou, které jsme v článku vynechali.

„Zneuctění fyzického lidského těla znamená zneuctění Boha, k jehož obrazu jsme stvořeni. Snižovat rozdíly mezi mužem a ženou znamená odmítat Boží plán“ (str. 68).

Sharon James

10 VĚCÍ, KTERÉ BYSTE MĚLI VĚDĚT O SEXU

Paul Tripp

1. Sex je dobrý a stvořil ho Bůh

Bůh se ve své velké moudrosti pro svou slávu a naše dobro rozhodl umístit nás do světa, kde je sex významnou součástí lidské zkušenosti. Otázka sexu je důležitá a nevyhnutelná, protože tak se Bůh ve své moudrosti a lásce rozhodl.

Protože sex je výtvorem Boží ruky a spadá pod kontrolu jeho svrchovanosti, měli bychom k němu přistupovat s úctou a bázní, nikoli s rozpaky a ostychem. Sex pochází od něj, patří mu a skrze něj nadále existuje – jemu buď sláva.

2. Sex může být nebezpečný

Je smutné, že v dnešní kultuře funguje sex – krásný Boží výtvor – jako duchovní rozpouštědlo, které rozežírá samotnou strukturu lidského společenství. Má zvrácenou moc ovládnout vaše srdce, a tím určovat směr vašeho života. Snaží se vás přesvědčit, že máte vše pod kontrolou, a zároveň se stává pánem, který vás postupně poutá pod svou kontrolu. Nabízí vám vnitřní pocit pohody, a přitom v žádném případě nemá schopnost uspokojit vaše srdce.

Svádí vás vyhlídkou na potěšení, jež přináší spokojenost, ale zanechává vás prázdné a dychtící po dalším zážitku. Sex nabízí možnost, že budete konečně spokojeni, ale místo toho ve vás vyvolává závist vůči tomu, kdo ho má víc a kdo ho má lepší. Podstrkuje vám lež, že fyzické potěšení je cestou k duchovnímu pokoji. Sex je dílem Stvořitelových rukou, ale má tendenci slibovat vám to, co může splnit jen Stvořitel. Je krásný sám o sobě, ale vlivem pádu se stal pokřiveným a nebezpečným.

3. Utrpení ovlivní vaši sexualitu

Pokud je utrpení zkušeností každého člověka, pak byste měli očekávat, že utrpení ovlivní vaši sexualitu. Budete trpět skutečností, že právě tady a teď sex nefunguje tak, jak Bůh zamýšlel. Budete čelit novým definicím, pokřivením a zneužití sexu. Budete trpět pokušením přenést svůj sexuální život mimo jasné Boží hranice.

Budete trpět, až vás zaslepí sexuální pokušení v obchodním centru, na počítači, při sledování Netflixu nebo bohužel i při vyhledávání na Googlu v telefonu. Budete trpět tím, že ženy na veřejnosti odhalují svá těla nebo že muži jednájí se ženami, jako by byly jen fyzickými hračkami pro jejich potěšení. Budete snášet útrapy, jak se budete snažit chránit své děti před všemi sexuálními nebezpečími tam venku, zatímco se budete namáhat, abyste své vlastní srdce udrželi čisté.

Protože víte o všech svůdných pokušeních, budete trpět nedůvěrou vůči těm, které milujete. Někteří z nás zakusí sexuální zneužívání a jiní vyčerpání pramenící ze snahy udržet si čisté srdce. Budete trpět nepochopením a výsměchem, když se budete snažit zachovat Boží hranice v kultuře, která se vysmívá myšlence na to, že by měl mít sex nějaké hranice. Pavel předpokládá, že budeme trpět, a pokud má pravdu (a on ji má), bude se utrpení týkat i naší sexuality.

4. Sex nemůže uspokojit vaše srdce

Sex je mocně příjemný, ale nemůže uspokojit vaše srdce. Dotek druhého člověka stimuluje vaše tělo a srdce, ale nikdy vás nenaplní. Sex vás mocným a dramatickým způsobem spojuje s druhou osobou, ale ani náhodou nemá schopnost udělat z vás lepšího člověka.

Ať už to víme, nebo ne, každá lidská bytost tráví svůj život hledáním zachránce. Všechny nás pohání hledání identity, vnitřního klidu a nějakého smyslu a cíle. A všichni je někde hledáme. Tady je děličí čára: hledat ve stvoření to, co vám může dát pouze Stvořitel, vede vždy k závislosti. Věc, o které jste doufali, že vám bude sloužit, vás vtáhne do svých služeb. To, co vypadalo jako svoboda, se nakonec stane otroctvím. Problém není v oné věci, ale v tom, co jste od ní požadovali.

5. Bůh je středobodem vašeho sexuálního světa

Náš problém se sexem nezačíná chtíčem, špatnou volbou nebo nevhodným sexuálním chováním. Náš problém se sexem začíná, když zapomeneme, že Bůh musí být středem této části našeho života, stejně jako musí být středem každé jiné. Když nemáte v sexu větší motivaci než své vlastní uspokojení, už máte potíže se sexem, třebaže o tom ještě ani nevíte. *Jakým způsobem máte tendenci stavět sebe sama do středu své sexuality?*

Ať už si to uvědomujete, nebo ne, v epicentru vašeho sexuálního světa existuje Bůh s úžasnou mocí, slávou a milostí. Chcete-li dát sexu to správné místo ve svém srdci a v životě, začněte vždy tím, že uznáte, že středobodem je Bůh.

6. Sex je hluboce duchovní

Sex není ne-náboženská záležitost. Sex je hluboce duchovní. Váš vztah k vlastní sexualitě a sexualitě druhých vždy odhaluje vaše srdce. Váš sexuální život je vždy vyjádřením toho, co skutečně uctíváte. Sex je hluboce náboženský. V sexu se buď vědomě podřizujete Bohu, nebo se stavíte do role Boha. Jinými slovy, sex nikdy není jen horizontální záležitostí. Sex vás vždy spojuje s Bohem, který stvořil vaše tělo, dal vám oči, abyste viděli, a srdce, které touží, a říká vám, jak máte spravovat tento aspekt své osobnosti.

7. Sexuální hřích začíná ve vašem srdci

Sem nás vedou Kristova slova – náš boj se sexuálním hříchem není především bojem s prostředím, ve kterém žijeme, nebo s lidmi kolem nás. Náš zápas se sexuálním hříchem odhaluje temný a nuzný stav našeho vlastního srdce. Naším největším problémem jsme my sami.

Pokud jde o sexuální hřích, největší sexuální nebezpečí pro každého člověka všude na světě žije v jeho nitru, nikoli vně. Izolace, změna místa a vztahu a kontrola chování nikdy nefungují, protože se nezaměřují na místo, kde se problémem vyskytuje – na srdce.

8. Rozkoš je oslavou Boha

Božím stvořitelským záměrem bylo, aby mu stvořené rozkoše přinášely slávu. Každá příjemná věc byla dokonale stvořena a navržena tak, aby odrážela a ukazovala na větší slávu toho, kdo ji stvořil. Tyto věci byly stvořeny tak, aby vyvolávaly potěšení, ale také s hluboce duchovním záměrem.

Měly vám ho připomínat. Měly vás ohromit nejen svou existencí, ale i moudrostí, mocí a slávou toho, kdo je stvořil. Byly dány na zem, aby se staly jedním z Božích prostředků, jak upoutat vaši pozornost a zaujmout vaše srdce. Potěšení ze sexu mi má připomínat slávu mého důvěrného spojení s Kristem, které mohla vyvolat pouze milost.

9. Potěšení ze sexu nikdy nenahradí Boží milost

Je správné oslavovat Boží dobrotu, že vám dal příjemné potěšení, které si můžete užívat, a nikdy byste se neměli cítit provinile, když si je užíváte, pokud to děláte v jeho mezích a k jeho slávě. Je úžasné radovat se z chutného jídla, ohromující krásy výtvarného díla, sladké intimity sexu nebo zvukného dramatu dobře napsané hudební skladby. Ale když už se radujete z potěšení, nezapomeňte oslavovat milost.

Boží milost má moc ochránit vás před tím, abyste od rozkoše žádali to, co byste žádat neměli. Boží milost vám dává moc říct ne svůdnému volání rozkoše, když je životně důležité ono ne říct. Boží milost vám nabízí odpuštění, když se vám ani v jednom případě nepodaří odolat. A Boží milost vás uvádí do přítomnosti toho, jenž jediný vám může dát trvalé uspokojení a radost, které vaše srdce hledá. Takže zatímco se radujete z fyzických potěšení stvořeného světa, najděte si čas na oslavu věčných potěšení plynoucích z vykoupení.

10. Sex nás má nasměrovat k samotnému Bohu

Protože Bůh stvořil vás i sex, není možné správně chápat sex a náležitě se ho účastnit, pokud Boha a jeho existenci prakticky ignorujete. Prostřednictvím stvoření jste jeho a jeho je i váš sexuální život.

Sex, který uznává Boží existenci, se stává krásným, intimním a vztahovým aktem uctívání, kterým měl vždy být. Uprostřed všech fyzických požitků nezapomíná na Boha. Pamatuje na to, že vše, co se sexem ožívá a co z něj plyne, patří Bohu. Spočívá v jeho kontrole a oslavuje jeho péči uprostřed nejintimnějšího lidského spojení.

*Přeložila Julie Petrecká, se svolením
Crossway z www.crossway.org*

POVZBUZENÍ PRO RODIČE V NAŠÍ SEXUÁLNĚ ZMA- TENÉ KULTUŘE

Carl R. Trueman

Tři rady

Především si uvědomte, že děti jsou ovlivňovány, a to nejen ve třídách. Dochází k tomu i prostřednictvím YouTube, přichází to přes TikTok. Děje se to prostřednictvím sociálních médií. Takže si toho buďte vědomi. Je to úplně jiný svět než ten, který existoval před pěti nebo deseti lety, když moje vlastní děti ještě studovaly na vysoké škole. Svět se proměnil a jeho vliv na životy našich dětí je všudypřítomný, hluboký a silný. Opakujte, buďte si toho vědomi.

Za druhé udržujte s dětmi otevřenou komunikaci. Přerušením komunikace s dětmi nic nezískáte. Pokud s nimi nemluvíte vy, bude s nimi mluvit někdo jiný. Udržujte tedy komunikační kanál otevřený.

Za třetí si uvědomte, že o těchto věcech pravděpodobně přemýšlejí úplně a zcela jinak než vy. Za posledních 10–15 let došlo u mladých lidí k zásadní změně v chápání identity, sexuální politiky atd. Buďte si toho vědomi a buďte připraveni na to, že neuvažují stejně jako vy.

Také se nikdy nevzdávejte naděje. Když přemýšlím o výchově obecně, často se v mysli vracím ke druhému lotru na kříži. Pokud si vzpomínáte, je to ten, který činí pokání tak trochu na poslední chvíli. A je zcela zřejmé, že se docela vyzná v teologii. Ví, že Bůh je svatý. Ví o sobě, že je hříšník. Ví, že Ježíš toho dne umírá nezaslouženou smrtí. A co je ze všeho nejdůležitější, pronese onu úžasnou větu: „Pane, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království.“

Uvědomuje si, že se Ježíš chystá slavnostně uvést své království tím, že půjde smrtí, ne tím, že před smrtí unikne. Když jsem se setkával s rodiči, kteří se potýkali s tím, že jejich děti sešly z cesty, vždycky jsem jim ukazoval na druhého lotra a říkal jsem jim: „Kde se druhý lotr naučil tyhle věci? Je možné, že mu je Bůh rozsvítil v mozku, až když visel na kříži, ale to nám text neříká. A pokud nám text neříká, abychom hledali přízemnější důvody, pak si myslím, že

jde o to, že ten mladík byl dobře vyučen, když byl malý. Jeho rodiče ho dobře učili. Učili ho Božímu slovu.“

Rodičům, jejichž děti mají problémy nebo jejichž děti sešly z cesty a možná hluboce vězí v nemorálním způsobu života, bych řekl: „Nezoufejte. Pokud jste dobře učili své dítě, Pán si stále může ve vhodné chvíli použít to, co jste ho naučili, aby ho přivedl zpět. Takže nezoufejte.“

Tak bych to řekl. Udržujte otevřenou komunikaci, modlete se zaslíbení a nezoufejte.

*Přeložila Julie Petrecká, se svolením
Crossway z www.crossway.org*

CO JE TEOLOGIE NOVÉ SMLOUVY? (ČÁST 1)

Geoff Volker

*Přednáška proslovená
v Ústí n. Labem, květen 2022*

Co je to teologie nové smlouvy? Existují tři pohledy na to, jak vše, co je uvedené v Bibli, zapadá dohromady. Prvním pohledem je teologie smlouvy (TS), dále dispensacionalismus (DISP) a třetí přístup představuje teologie nové smlouvy (TNS). Všechny tři se snaží zodpovědět

otázku, jak se Starý zákon (dále SZ) vztahuje k Novému zákonu (NZ).

Budeme spolu studovat tři prvky Písma. Budeme mluvit o smlouvách, o Izraeli a o Zákonu. Když budeme probírat rozdíl mezi teologií smlouvy a teologií nové smlouvy, budeme mluvit zejména o Zákoně. Když budeme hovořit o rozdílu mezi TS a DISP, budeme mluvit hlavně o Izraeli.

Nejprve mi dovoďte objasnit, co je teologie nové smlouvy. Začneme v Genesis 9. To je první místo, kde je koncept smluv zmíněn.

Bůh Noemu a jeho synům požehnal a řekl jim: „Plodte a množte se a naplňte zemi. Bázeň před vámi a děs z vás padnou na všechnu zemskou zvěř i na všechno nebeské ptactvo; se vším, co se hýbe na zemi, i se všemi mořskými rybami jsou vám vydáni do rukou. Každý pohybující se živočich vám bude za pokrm; jako zelenou bylinu vám dávám i toto všechno. Jen maso oživené krví nesmíte jíst. A krev, která vás oživuje, budu vyhledávat. Budu za ni volat k odpovědnosti každé zvíře i člověka; za život člověka budu volat k odpovědnosti každého jeho bratra. Kdo prolíje krev člověka, toho krev bude člověkem prolita, neboť člověka Bůh učinil, aby byl obrazem Božím. Vy pak se plodte a množte, hemžete se na zemi a množte se na ní.“ Bůh řekl Noemu a jeho synům: „Hle, já ustavuji svou smlouvu s vámi a s vaším potomstvem i s každým živým tvorem, který je s vámi, s ptactvem, s dobytkem i s veškerou zemskou zvěří, která je s vámi, se všemi, kdo vyšli z archy, včetně zemské zvěře. Ustavuji s vámi svou smlouvu. Už nebude vyhlazeno všechno tvorstvo vodami potopy

a nedojde již k potopě, která by zahladila zemi.“ Dále Bůh řekl: „Toto je znamení smlouvy, jež kladu mezi sebe a vás i každého živého tvora, který je s vámi, pro pokolení všech věků: Položil jsem na oblak svou duhu, aby byla znamením smlouvy mezi mnou a zemí. Kdykoli zahalím zemi oblakem a na oblaku se ukáže duha, rozpomenou se na svou smlouvu mezi mnou a vámi i veškerým živým tvorstvem, a vody již nikdy nepůsobí potopy ke zkáze všeho tvorstva. Ukáže-li se na oblaku duha, pohlédnu na ni a rozpomenou se na věčnou smlouvu mezi Bohem a veškerým živým tvorstvem, které je na zemi.“ Řekl pak Bůh Noemu: „Toto je znamení smlouvy, kterou jsem ustavil mezi sebou a veškerým tvorstvem, které je na zemi.“ (Gn 9,1–17)

Pojďme si definovat smlouvu v Písmu. Typicky se jedná o jednoduchou definici: Smlouva je ujednání. Kontext nám prozradí, o jaký typ ujednání se jedná. Existují různé typy smluv. Pojďme se podívat na noemovskou. Pán Bůh jednoduše říká Noemu: Tohle se chystám udělat. Už nezničím celou zemi až do druhého příchodu Pána Ježíše, protože po druhém příchodu Pána Ježíše bude nová země a nové nebe. Noemovská smlouva nemluví tedy o spasení, ale zaručuje, že země bude trvat, aby se na ní mohlo uskutečnit spasení. Země tedy nezanikne, dokud Pán Bůh nebude chtít. Když Bůh dává na nebe duhu, je to připomínkou, že země bude trvat, dokud se nedokoná spasení. To je noemovská smlouva. Bůh nežádá Noeho, aby reagoval. Prostě mu oznamuje, jak se věci budou dít.

Pojďme do Genesis 15,1–21. Zde máme druhou smlouvu Písma.

Po těchto událostech se stalo k Abramovi ve vidění slovo Hospodinovo: „Nic se neboj, Abrame, já jsem tvůj štít, tvá přehojná odměna.“ Abram však řekl: „Panovníku Hospodine, co mi chceš dát? Jsem stále bezdětný. Nárok na můj dům bude mít damašský Eliezer.“ Abram dále řekl: „Ach, nedopřáls mi potomka. To má být mým dědicem správce mého domu?“ Hospodin však prohlásil: „Ten tvým dědicem nebude. Tvým dědicem bude ten, který vzejde z tvého lůna.“ Vyvedl ho ven a pravil: „Pohleď na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat.“ A dodal: „Tak tomu bude s tvým potomstvem.“ Abram Hospodinovi uvěřil a on mu to připočetl jako spravedlnost. A řekl mu: „Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Kaldejského Uru, abych ti dal do vlastnictví tuto zemi.“ Abram odvětil: „Panovníku Hospodine, podle čeho poznám, že ji obdržím?“ I řekl mu: „Vezmi pro mne tříletou krávu a tříletou kozu a tříletého berana, hrdličku a holoubě.“ Vzal tedy pro něho to všechno, rozpůlil a dal vždy jednu půlku proti druhé; ptáky však nepůlil. Tu se na ta mrtvá těla slétli dravci a Abram je odháňal. Když se slunce chýlilo k západu, padly na Abrama mráčky. A hle, padl na něho přístrach a velká temnota. Tu Hospodin Abramovi řekl: „Věz naprosto jistě, že tvoji potomci budou žít jako hosté v zemi, která nebude jejich; budou tam otročit a budou tam pokořováni po čtyři sta let. Avšak proti pronárodu, jemuž budou otročit, povedu při. Potom odejdou s velkým jměním. Ty vejdeš ke svým otcům v pokoji, budeš pohřben v utěšeném stáří. Sem se vrátí teprve čtvrté pokolení, neboť dosud není dovršena míra Emorejcovy nepravosti.“ Když pak

slunce zapadlo a nastala tma tmoucí, hle, objevila se dýmající pec a mezi těmi rozpůlenými kusy prošla ohnivá pochoděň. V ten den uzavřel Hospodin s Abramem smlouvu: „Tvému potomstvu dávám tuto zemi od řeky Egyptské až k řece veliké, řece Eufratu, zemi Kénijců, Kenazejců a Kadmónců, Chetejců, Perizejců a Refájců, Emorejců, Kenaanců, Girgasejců a Jebúsejců.“

V abrahamovské smlouvě odkryl Bůh své plány. Tím plánem je, že Bůh bude mít svůj lid a přivede ho do zaslíbené země. Zaslubuje Abrahamovi, že bude mít potomka. Tím potomkem je Izák, Izák zplodí Jákoba a z Jákoba vzejde 12 synů, z nichž vznikne 12 kmenů Izraele. Během Exodu vyvede Mojžíš tento lid z Egypta do zaslíbené země. Z pohledu SZ je tedy naplněním abrahamovské smlouvy fyzický národ Izrael a fyzická zaslíbená země. Podívejme se však spolu do listu Galatským. Připomeňme si jeho kontext. V oblasti současného Turecka existovala církev, ale přicházeli do ní lidé z Jeruzaléma s různými verzemi evangelia. Toto evangelium bylo sice o kříži Ježíše Krista, ale oni k němu přidávali poslušnost Mojžíšovu zákonu, obzvláště nutnost nechat se obřezat, neboť obřízka byla znamením Božího lidu v Izraeli. Apoštol Pavel řekl, že přidáte-li cokoliv k evangeliu kříže Ježíše Krista, dostanete falešné evangelium. O tom budeme trochu mluvit později.

Bratří, znázorním to příkladem: ani lidskou závěť jednou pravoplatně potvrzenou nemůže nikdo zrušit nebo k ní něco přidat. Slib byl dán Abrahamovi a „jeho potomku“; nemluví se

*o potomcích, nýbrž o potomku: je jím Kristus. Chci tím říci: Smlouvu, od Boha dávanou právo-
platně potvrzenou, nemůže učinit neplatnou
zákon, vydaný teprve po čtyřech stech třiceti
letech, a tak zrušit slib. Kdyby totiž dědictví
plynulo ze zákona, nebylo by založeno na slibu.
Abrahamovi je však z milosti Bůh přičkl svým
slibem. (Ga 3,15–18)*

Domnívám se, že když čteme Gene-
sis 15, nemyslíme si, že je Izák předob-
razem Ježíše. Apoštol Pavel to však po-
tvrzuje. Ve skutečnosti je abrahamovská
smlouva celá o díle Ježíše Krista (nová
smlouva). Z viditelného je z pohledu SZ
právě fyzický Izrael a fyzická zaslíbená
země naplněním abrahamovské smlou-
vy. Ale z pohledu nové smlouvy je na-
plněním abrahamovské smlouvy Boží
lid, ten, za který Kristus zaplatil na kříži
a který vezme do země, jež potrvá na-
věky. Vidíme tedy předobraz a naplně-
ní. Abrahamovská smlouva zahrnuje jak
starou, tak novou smlouvu. Stará smlou-
va vytváří fyzický národ a fyzickou ze-
mi, zatímco nová smlouva duchovní lid
a duchovní zemi. Centrem nové smlou-
vy je Kristus. Ježíš přišel vykoupit lidi ze
všech ras, kmenů, národů a jazyků a vez-
me je do země, která bude trvat navěky.

Otázka: Mohli lidé ve SZ rozumět, že se
jedná jen o fyzický předobraz něčeho
duchovního? Je přece psáno, že Abra-
ham vyhlížel zaslíbenou zemi.

Odpověď: Abraham jistě věděl, že je ně-
co, co přesahuje onu fyzickou zaslíbe-
nou zemi. Kolik toho věděl, ale nevíme.

Jistě však věřil, že za tím fyzickým je ješ-
tě něco většího. Abrahamovi byly hří-
chy odpuštěny na základě Kristova kří-
že. Měl nové srdce a miloval Boha Písma.
Žil však v době předobrazu. To zname-
ná, že existovalo málo věřících s nevel-
kým zjevením od Boha, ale pořád to byli
skuteční věřící. SZ nebyl dobou urče-
nou k tomu, aby se v ní věřilo. Víme, že
vždycky existoval ostatek věřících, ale
ani evangelijní poselství nebylo ve SZ
jasné. Proto ta nejčastější otázka, kterou
dostávám, je: Jaké bylo vlastně poselství
evangelia ve SZ?

Poznámka: Je zde souvislost s Římanům
9,6: „Ne že by slovo Boží selhalo. Vždyť
ne všichni, kteří jsou z Izraele, jsou
Izrael.“

Odpověď: Jestliže se domníváte, že sku-
tečným Božím lidem je fyzický Izrael
v době SZ, pak se mýlíte. Byli jenom do-
časným nevěřícím předobrazem Boží-
ho lidu.

Poznámka: Jsou vlastně stejně jako Abra-
ham věřícími, kterým bylo dáno věřit ve
věci budoucí, i když plně nechápali, co
přichází.

Odpověď: Ano. Uvědomme si, že když
procházíme Písmem a hodnotíme Izra-
el jako národ, tak od Exodu dále vidí-
me, že byli nevěřící. Vždycky se mezi ni-
mi vyskytoval ostatek věřících, ale jako
celek, jako národ byli nevěřící. To jedi-
né, co bylo nutné k tomu, abyste se stal
Izraelcem, bylo narodit se do izraelské
rodiny. Pokud se narodil chlapec, byl

osmého dne obřezán na znamení, že patří do té smlouvy. S vírou to nemělo nic společného.

Otázka: Bůh je však na mnoha místech nazývá svým lidem. Jak byste to vysvětlil?

Odpověď: Ano, nazývá je svým lidem, podívejme se do Deutoronomia 7,6–8:

Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha; tebe si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil ze všech lidských pokolení, která jsou na tváři země, abys byl jeho lidem, zvláštním vlastnictvím. Nikoli proto, že byste byli početnější než kterýkoli jiný lid, přilnul k vám Hospodin a vyvolil vás. Vás je přece méně než kteréhokoli lidu. Ale protože vás Hospodin miluje a zachovává přísahu, kterou se zavázal vašim otcům, vyvedl vás Hospodin pevnou rukou a vykoupil tě z domu otroctví, z rukou faraóna, krále egyptského.

Bůh si vybral Izrael ze všech národů, Izrael měl zvláštní národní postavení před Bohem, ale spasení toho nebylo součástí. Proto došlo v 9. století př. Kr. k rozdělení na Severní Izrael a Judsko, v roce 722 př. Kr. zničil Hospodin Severní Izrael prostřednictvím Asyřanů a v roce 586 př. Kr. zničil prostřednictvím Babyloňanů Judsko. Obě království, severní i jižní, byla pod Božím hněvem. Avšak věřící nejsou nikdy pod Božím hněvem, protože Bůh vylil svůj hněv na svého Syna místo nás. Ano, je pravda, že Bůh vychovává ty, které miluje. To však není popisováno jako trest, protože Ježíš zaplatil za všechno, co Bůh proti nám měl. Bůh přivádí těžké časy do života věřících, aby nás proměňoval do Kristovy

podoby. To s Izraelem nedělal. Vylil na ně svůj hněv a zničil je.

Pojďme zpět ke staré smlouvě s Izraelem:

Mojžíš vystoupil k Bohu. Hospodin k němu zavolal z hory: „Toto povíš domu Jákobovu a oznámíš synům Izraele: Vy sami jste viděli, co jsem učinil Egyptu. Nesl jsem vás na orlích křídlech a přivedl vás k sobě. Nyní tedy, budete-li mě skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid, třebaže má je celá země. Budete mi královstvím kněží, pronárodem svatým. To jsou slova, která promluvíš k synům Izraele.“ Mojžíš přišel, zavolal starší lidu a předložil jim všechno, co mu Hospodin přikázal. Všechni lid odpověděl jednomyslně: *„Budeme dělat všechno, co nám Hospodin uložil.“* Mojžíš tlumočil odpověď lidu Hospodinu. Hospodin řekl Mojžíšovi: *„Hle, přijdu k tobě v hustém oblaku, aby lid slyšel, až s tebou budu mluvit, a aby ti provždy věřili.“* Mojžíš totiž Hospodinu oznámil slova lidu. (Ex 19,3–9)

Jaký typ ujednání měl Bůh s Izraelem? Byla to smlouva skutků. Nešlo o smlouvu milosti. V 5. verši mluví totiž o bezvýhradné poslušnosti. To slíbené dobro, ony výhody vyplývají ve staré smlouvě s Izraelem z dokonalé poslušnosti. Když v 8. verši odpověděli, že se budou řídit vším, co Hospodin vyžaduje, domníváte se, že reagovali promyšleně? Ne.

Pokud chceme dojít k vysvětlení staré smlouvy, musí nám jej poskytnout Bůh. Chceme, aby Bůh vykládal své vlastní slovo. Chceme se vyhnout veškerým dohadům. Pojďme proto do

Deuteronomia 28. Kontextem této kapitoly je, že celá první generace, kterou Mojžíš vyvedl z Egypta, vymírá. Jozue povede tento národ přes Jordán do zaslíbené země. V knize Deuteronomium znovu procházejí starou smlouvu jako přípravu před vstupem do zaslíbené země. Musí si to zopakovat, protože nyní zde stojí nová generace:

Jestliže budeš opravdově poslouchat Hospodina, svého Boha, a bedlivě dodržovat všechny jeho příkazy, které ti dnes udílím, vyvýší tě Hospodin, tvůj Bůh, nad všechny pronárody země. A spočinou na tobě všechna tato požehnání, když budeš poslouchat Hospodina, svého Boha: Požehnaný budeš ve městě a požehnaný budeš na poli. Požehnaný bude plod tvého života i plodiny tvé role, plod tvého dobytka, vrh tvého skotu a přírůstek tvého bravu. Požehnaný bude tvůj koš a tvá díže. Požehnaný budeš při svém vcházení a požehnaný při svém vycházení. (Dt 28,1–6)

Budou-li tedy poslouchat mojžíšovský zákon dokonale, Bůh jim požehná. Ale pojďme ještě k veršům 15–19:

Jestliže však nebudeš Hospodina, svého Boha, poslouchat a nebudeš bedlivě dodržovat všechny jeho příkazy a nařízení, která ti dnes udílím, dopadnou na tebe všechna tato zlořečení: Prokletý budeš ve městě a prokletý budeš na poli. Prokletý bude tvůj koš i tvá díže. Prokletý bude plod tvého života i plodiny tvé role, vrh tvého skotu i přírůstek tvého bravu. Prokletý budeš při svém vcházení a prokletý při svém vycházení.

A ještě verš 45:

Dopadnou na tebe všechna tato zlořečení a budou tě pronásledovat, dokud nebudeš

zahľazen, neboť jsi neposlouchal Hospodina, svého Boha, a nedbal jsi na příkazy a nařízení, která ti udělil.

V celé historii Izraele byl Bůh velmi milostivý. To však není smlouva. Smlouva znamená: buď budeš dokonale poslouchat Mojžíšův zákon a Bůh ti požehná, anebo nebudeš a Bůh tě prokleje a zničí. A to proto, že Izrael je jen předobrazem Božího lidu.

V Arizoně ve Phoenixu míváme jarní soustředění baseballových týmů. Někdy se pořádají takzvané „fantastické tábory“. Tým dovolí starším mužům, aby si za velké peníze koupili jejich dresy a hráli v nich. Když však sledujete takový zápas, je vám jasné, že to nemůže být ten skutečný tým. Je to jen parta starších chlapíků. Takto jednal Bůh s Izraelem. Skutečný Boží lid jsou lidé, kteří budou mít nové srdce a budou Boha Písma milovat, což však Izrael nečinil. Neustále odpadali od Boha, dokud je nezničil.

Otázka: Nikdo není schopen dokonale poslouchat Boží zákon bez proměněného srdce. *Otázka* tedy zní, jak něco takového může Bůh vyžadovat od lidí bez nového srdce.

Odpověď: Stará smlouva nikdy nebyla dána jako cesta spasení. Je to tisíc pět set let dlouhá přehlídka bláhových snah dosáhnout spásy u Boha skrze vlastní skutky. Co třeba například David? Je popsán jako skutečný věřící. Římanům 4 říká, že jeho hříchy byly odpuštěny, je popsán jako muž, který miloval Boha. Byl však

zachráněn na základě kříže, který měl teprve přijít. Byl tedy spasen na základě nové smlouvy. Stará smlouva nemůže spasit nikoho. Nebyla k tomu určena. Byla určena k tomu, aby vykreslila obraz. SZ je historická ilustrace.

Pojďme mluvit o nové smlouvě:

Od té doby, kdy bylo všecko tak zařízeno, vcházeli stále do přední části stánku kněží a konali tam bohoslužbu. Do druhé části stánku vcházeli jen jednou za rok sám velekněz, a to nikdy bez krve, kterou obětoval za sebe i za přestoupení lidu. Tím Duch svatý naznačuje, že ještě nebyla otevřena cesta do nejsvětější svatyně, pokud stála přední část stánku. To bylo podobenstvím pro nynější čas, neboť dary a oběti, které se tam přinášely, nemohly dokonale očistit svědomí toho, kdo je obětuje; jde jen o pokrmy, nápoje a různá omývání, tedy o vnější předpisy, platné jen do nového uspořádání. Ale když přišel Kristus, velekněz, který nám přináší skutečné dobro, neprošel stánkem zhotoveným rukama, to jest patřícím k tomuto světu, nýbrž stánkem větším a dokonalejším. A nevešel do svatyně s krví kozlů a telat, ale jednou provždy dal svou vlastní krev, a tak nám získal věčné vykoupení. Jestliže již pokropení krví kozlů a býků a popel z jalovice posvěcuje poskvrněné a zevně je očišťuje, čím více krev Kristova očistí naše svědomí od mrtvých skutků k službě živému Bohu! (Žd 9,6–14)

Připomeňme si kontext knihy Židům. Máme tady vyznávající věřící, kteří byli Židé a zakoušeli velmi těžké pronásledování pro svou víru. Nyní se zdá, že

se snaží vyhnout dalšímu pronásledování, chtějí se odvrátit od kříže, protože je příčinou jejich pronásledování, a chtějí se vrátit pod starou smlouvu, aby získávali odpuštění hříchů skrze oběti. A tak autor Židům říká: Pokud je to něco, co chcete udělat, pak je se starou smlouvou něco špatně. Stará smlouva totiž nikdy nebyla k něčemu takovému určena. V Židům 9 a 10 se říká, že oběti byly jen předobrazy. Krev býků a telat nemůže odstranit hřích. Proč však nazývá autor Židům starou smlouvu první smlouvou? Ať počítáte jakkoliv, není to první smlouva v Písmu. Jde však o Boží slovo, a tak to je první smlouva, ale z určitého úhlu pohledu. Vraťme se do knihy Genesis, do knihy počátků. Proto, aby se stal Izrael národem, musí zapadnout všechny části do sebe. Kniha Genesis sestavuje do sebe různé části obrazu, aby mohla skutečná hra začít. Když pochopíme, že je Boží plán jak předobraz, tak naplnění, ptáme se, kde začíná předobraz. Na hoře Sínaj. To je nyní první smlouva Božího plánu. A nová smlouva je naplněním Božího plánu. Boží plán zjevený v abrahamovské smlouvě ukazuje na to, že bude doba předobrazů a doba naplnění. Nová smlouva, smrt Ježíše Krista na kříži, je naplnění. Tahle smlouva bude mít dvě části. Bude zde odpuštění hříchů a proměna jednotlivce. V Židům 8,10 se píše: „Dám své zákony do jejich mysli a napíšu jim je na srdce.“ To je citace z Jeremjáše 31, která popisuje dílo Ježíše Krista na kříži. Tato smlouva je uspořádáním, kdy se Bůh postará o všechno. Způsobí, že ti,

za které Ježíš zemřel, uvěří. Způsobí, že ti, za které Ježíš zemřel, ho budou milovat. Ve staré smlouvě byla motivace fyzického Izraele k poslušnosti Bohu vnější. Bůh jim dal zákon na hoře Sínaj, a to byla jejich motivace. To však zjevně lidi neproměnilo. V nové smlouvě dává Bůh svůj zákon do srdce, což způsobuje, že ho lidé poslouchají. Nemluví o doslovném zákoně, mluví o motivaci. Když se stanete křesťanem, Duch svatý vás motivuje zevnitř navenek, čímž Bůh zajišťuje, že se proměňujete. Milujete tohoto Boha a toužíte ho poslouchat.

Pak už nebude učit druh druhá a bratr bratra a nebude vybízet: „Poznej Pána,“ protože mě budou znát všichni, od nejmenšího až po největšího. (Žd 8,11)

Když dostáváte dar víry, začínáte milovat Boha nebe a země. Automaticky získáváte vztah s živým Bohem, protože jste se stali příjemci nové smlouvy. To je radikální záležitost. Nemůže se stát, že byste byli součástí nové smlouvy a neprošli touto radikální proměnou srdce.

Dovolte mi vše shrnout pomocí takové fotbalové ilustrace. Řekněme, že půjdete v určitý den na fotbalový stadion podívat se na zápas. Před stadionem si koupíte program toho, co se bude na stadionu odehrávat. Program představuje abrahamovskou smlouvu, stadion představuje noemovskou smlouvu. Potřebujete totiž hřiště, kde se zápas uskuteční. Hřiště sice nepředstavuje samotnou hru, ale je nepostradatelné – je to země, kde se odehrává Boží spasení. Program, který jste si zakoupili, vám prozradí, že

zápas bude rozdělen na dvě části. První je stará smlouva. Bůh bude mít fyzický lid a vezme jej do fyzické země. Bude s ním jednat zvláštním způsobem, jakým nejedná s žádným jiným národem na zemi. Spasení však není součástí. Poté Ježíš podstoupí kříž, což je nová smlouva, a vykoupí tak svůj lid ze všech ras, kmenů, národů a jazyků. Většina z nich přijde k víře v době po letnicích, protože to je doba naplnění. Proto není velké poslání z Matouše 28 ve Starém zákoně. Cílem velkého poslání je vyhledat ty, kteří byli vykoupeni Kristem, neboť právě oni uvěří poselství evangelia. Ve Starém zákoně jste nepotřebovali k vyhledání věřícího evangelium, ale GPS. Když jste našli Izrael, našli jste i Boží lid. Nyní však není Boží lid fyzický národ, to byl jenom předobraz. Nyní jsou Božím lidem duchovní lidé všude po světě. Většina z nich jsou pohané, ostatek jsou Židé. Tím se budeme zabývat, až budeme procházet Izrael a dispensacionalismus (Římanům kapitoly 9, 10, 11).

Takto Bible zapadá dohromady. Máme předobraz i naplnění.

Překlad: Jan Suchý

„Rodiče by si měli připomínat, že existuje naprosto přirozený a zcela bezpečný způsob řešení genderového zmatku u dětí. Nazývá se puberta“ (str. 100).

Sharon James

NA ZÁKLADĚ KNĚŽSTVÍ

David Gay

Zamyslete se nad těmito zajímavými slovy: „... na jeho [levitského kněžství] základě lid dostal Zákon“ (Žd 7,11 ČSP). Přínejmenším můžeme mluvit o spojení mezi levitským kněžstvím, lidem a zákonem. Ve skutečnosti je to mnohem silnější. Právě *pod* levitským kněžstvím přijal izraelský lid zákon. Některé překlady používají slova *na základě* (jiné slovo *pod*, pozn. překl.). Lid přijal zákon na základě levitského kněžství. Pisatel neříká, že na základě zákona lid přijal kněžství, ale že na základě kněžství lid přijal zákon. Opakuji, že jde o zajímavý výrok!

Pro začátek bych rád zdůraznil, jak pisatel Židům jasně říká, že pouze Židé mohli přijmout zákon, protože žádný národ nemohl mít zákon bez levitského kněžství. A kdo byl pod levitským kněžstvím? Židé. Pouze Židé. Žádní pohané neměli levitské kněžství ani žádné jiné starozákonné náznaky – sobotu, oběti, archu, chrám, svátky, novoluní a tak dále. Pohané nebyli pod touto smlouvou, nebyla jim dána. Ve skutečnosti z ní byli vyloučeni, pokud nepřestoupili k judaismu (Ex 12,48–49; Lv 24,22; Nu 9,14; 15,15–16,29).

Totéž platí i pro zákon. Židé byli jediným národem, který ho měl

(Dt 4,1–2,5–8,12–14; 33,4; Ž 147,19–20; Ř 2,14; 3,1–2; 9,4; 1K 9,20–21). Pod levitským kněžstvím, na základě levitského kněžství dostal izraelský lid – a jedině on – zákon.

Jaký „zákon“ má pisatel na mysli? Bezpochyby to může být pouze Mojžíšův zákon, celý Mojžíšův zákon. „Zákon“ nemůže být omezen na takzvaný obřadní zákon nebo kněžský zákon. Pisatel listu Židům o tomto způsobu dělení zákona pomocí jakéhosi podobného konstruktů vůbec nevěděl. Vždyť takzvané trojí dělení zákona bylo vymyšleno teprve několik staletí po apoštolech. Jakmile bylo vynalezeno, stalo se samozřejmě šikovnou pomůckou pro ty, kdo chtěli obcházet nepohodlné pasáže Písma – nepohodlné proto, že nezapadaly do jejich systému logiky a teologie, ale spíše ho ničily. Totéž lze říct i dnes.

Pisatel listu Židům však o tomto filozofickém, nebiblickém vynálezu nic nevěděl. Když tedy mluví o „zákonu“, má na mysli prostě zákon. Vezměme si jen dva příklady. Když nám říká, že Mojžíš „všemu lidu oznámil všechna přikázání podle zákona...“ (Žd 9,19), má zjevně na mysli každé přikázání celého zákona. A když svým čtenářům připomíná, že „kdo pohrdne zákonem Mojžíšovým, nedojde slitování a propadá smrti na základě svědectví dvou nebo tří svědků“ (Žd 10,28), nemyslí tím, že existují určité aspekty zákona, které jsou vyjmuty z tohoto závažného prohlášení.

Používání glos k obcházení Písma se totiž rovná kupčení s ním. Zavání to

farizeji, které Kristus tak přísně káral za podobné jednání:

Jak dovedně rušíte Boží přikázání, abyste zachovali svou tradici! Vždyť Mojžíš řekl: „Cti svého otce i svou matku“ a „kdo zlořečí otci nebo matce, ať je potrestán smrtí“. Vy však učíte: Řekne-li někdo otci nebo matce: „To, čím jsem ti zavázán pomoci, je korbán (to jest dar Bohu)“, již podle vás nemusí pro otce nebo matku nic udělat; tak rušíte Boží slovo svou tradicí, kterou pěstujete. A takových podobných věcí činíte mnoho. (Mk 7,9–13)

Totéž platí i zde. Celý Mojžíšův zákon byl dán izraelskému lidu a byl mu dán na základě levitského kněžství. To tvrdí i pisatel listu Židům. Jan Kalvín to komentuje: „Zákon byl připojen ke kněžství.“

Výborně! Kněžství nebylo připojeno k zákonu. Zákon byl dán Izraeli na základě kněžství. John Owen ve svém komentáři k listu Židům prohlásil: „Levitské kněžství... bylo ustanoveno Bohem nebo potvrzeno zákonem, přesto bylo mnohem výše, neboť s ním byl dán celý zákon, který na něm závisel, jak [autor] prohlašuje v dalších verších... Celý zákon je určen... Celý zákon vydal Boží hlas ze stánku, jehož služebníkem byl Áron... Tak, aby se o tomto lidu v nejširším smyslu mohlo prohlásit, že přijal zákon na základě tohoto kněžství.“ Izraeli byl tedy dán Mojžíšův zákon na základě levitského kněžství.

Je zřejmé, že obojí – kněžství a zákon – bylo neoddělitelně spojeno (Žd 7,11–12. 14. 18–19. 22. 28). Obojí stálo a padalo společně a vše záviselo na kněžství.

Pokud se změnilo kněžství, pak už nebylo na výběr – musel se změnit i zákon:

Avšak mění-li se kněžství, nutně nastává i změna zákona. (Žd 7,12)

Pokud bylo kněžství dočasné, byl dočasný i Mojžíšův zákon. Jestliže padlo první, padlo s ním i druhé. Jestliže se naplnilo jedno, naplnilo se s ním i druhé. Pokud bylo nahrazeno jedno, bylo nahrazeno i druhé.

Nyní víme, že Kristus přišel a naplnil staré kněžství, a tím ho učinil zastaralým (Žd 4,14–10,18). Totéž tedy platí i pro mojžíšovskou smlouvu a celý její zákon (Žd 8,13).

Kalvín by sotva mohl být důraznější, když řekl, že Kristus zřízením svého kněžství zrušil, anuloval nebo odvolal zákon: „Protože by někdo mohl pochybovat o tom, zda zrušení zákona následovalo po zrušení kněžství, [pisatel Židům] říká, že zákon byl nejen uveden na jeho základě, ale že jím byl také ustanoven.“

Jde o to, že levitské kněžství – a tedy i mojžíšovská smlouva a s ní i zákon – bylo změněno. Ba co víc, Kristus naplnil starou smlouvu (s jejím zákonem), čímž ji učinil zastaralou, a ustanovil svou smlouvu – novou smlouvu – se svým vlastním zákonem, a to vše na základě svého věčného a účinného kněžství.

Znovu Kalvín: „Protože autorita zákona a kněžství je stejná, stal se Kristus nejen knězem, ale také zákonodárcem, takže právo Árona i Mojžíše přešlo na něj. Souhrn toho všeho je, že Mojžíšova služba nebyla o nic méně dočasná než

Áronova, a proto bylo obojí zrušeno příchodem Krista, neboť jedno bez druhého nemohlo obstát... Tento zákon, protože byl podřízen starověkému zákonu, byl zrušen, když bylo zrušeno [toto] kněžství. A Kristus, který se stal knězem, byl také obdařen autoritou zákonodárce, aby byl učitelem a vykladačem nové smlouvy.“

Stručně řečeno, Kristus je zákonodárcem svého lidu v nové smlouvě a na základě svého kněžství mu vládne svým vlastním zákonem, zákonem Kristovým.

Proto je jakákoli řeč o tom, že věřící jsou pod Mojžíšovým zákonem, nebiblická. Je to stejně zcestné, jako kdyby se říkalo, že věřící jsou pod levitským kněžstvím, musejí zachovávat sobotu, chodit do chrámu, přinášet oběti a účastnit se svátků. Židům 7,11–12 to dokazuje:

... neboť na jeho [levitského kněžství] základě lid dostal Zákon... Neboť mění-li se kněžství, nutně nastává i změna zákona. (ČSP)

Skutečně, přečteme-li si celý list Židům, vyřešíme tuto otázku nade vši pochybnost.

Dovolte mi, abych citoval některé nejvýznamnější pasáže. Když autor Židům vyjádřil svůj postoj ve verších 7,11–12, argumentuje, že Kristus je knězem z řádu Melchisedechova, nikoliv knězem z řádu Áronova (Žd 7,13–17). A to s sebou nese dalekosáhlé důsledky:

Tím se ovšem ruší předchozí příkaz jako neúčinný a neužitečný – zákon totiž nic nepřivedl k dokonalosti – avšak na jeho místo přichází lepší naděje, jejíž moc přistupujeme až k Bohu. (Žd 7,18–19)

To však není všechno. Na rozdíl od Árona byl Kristus zasvěcen svému kněžství Boží přísahou (Žd 7,20–21). A důsledek? Právě tento:

Proto se Ježíš stal ručitelem lepší smlouvy. (Žd 7,22)

Pisatel pak staví do ostrého kontrastu Kristovo a levitské kněžství (Žd 7,23–28) a uzavírá následovně:

Zákon totiž ustanovuje za velekněze lidi, podléhající slabosti, ale slovo přísahy, dané až po zákonu, ustanovuje Syna navěky dokonalého. (Žd 7,28)

Pisatel pokračuje rovnou dál – nemělo by zde být dělení kapitol:

Z toho, co bylo řečeno, plyne: máme velekněze, který usedl po pravici Božího trůnu v nebesích jako služebník pravé svatyně a stánku, který zřídil sám Hospodin, a nikoli člověk. (Žd 8,1–2)

O to ve skutečnosti jde! K tomu vede argumentace v listu Židům a to je cíl mého článku.

Navíc, tvrdí pisatel listu Židům, to vše ukazuje, že:

... Ježíš dosáhl vznešenější služby, právě tak jako je prostředníkem vyšší smlouvy, založené na lepších zaslíbeních. Kdyby totiž ta první smlouva byla bez vady, nebylo by třeba připravovat druhou. Ale když Bůh kárá svůj lid, říká: „Hle, přicházejí dny, praví Hospodin, kdy s domem izraelským i s domem judským uzavřu smlouvu novou, ne jako byla ta smlouva, kterou jsem uzavřel s jejich otci v den, kdy jsem je uzal za ruku, abych je vyvedl ze země egyptské. Neboť oni nezůstali v mé smlouvě, a já jsem se jich zřekl, praví Hospodin. A toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch

dnech, praví Hospodin: Dám své zákony do jejich myslí a napíšu jim je na srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem. Pak už nebude učit druh druhá a bratr bratra a nebude vybízet: ‚Poznej Pána,‘ protože mě budou znát všichni, od nejmenšího až po největšího. Slitují se nad jejich nepravostmi a na jejich hříchy už nevzpomenu.“ Když Bůh mluví o nové smlouvě, říká tím, že první je zastaralá. Co je zastaralé a vetché, blíží se zániku... Proto je Kristus prostředníkem nové smlouvy... V zákoně je pouze náznak budoucího dobra, ne sama jeho skutečnost... (Žd 8,6–13; 9,15; 10,1)

Autor přechází k závěrečnému napomenutí:

Budme vděční za to, že dostáváme neotřesitelné království, a služme proto Bohu tak, jak se jemu líbí, s bázní a úctou. Vždyť „naš Bůh je oheň stravující“. (Žd 12,28–29)

Abychom to všechno shrnuli a aplikovali: Bůh dal Izraeli mojžíšovskou smlouvu a její zákon na Sinaji, založený na levitském kněžství. Kristus přišel na svět pod mojžíšovskou smlouvou a jejím zákonem (Ga 4,4) a naplnil jej (Mt 5,17), pročež ustanovil novou smlouvu na základě svého věčného a účinného kněžství a odstranil všechny stíny staré smlouvy tím, že přinesl jejich skutečnost (Ko 2,17) – on je ta skutečnost. Kristus se tak stal zákonodárcem svého lidu v nové smlouvě a vládne mu svým vlastním zákonem, zákonem Kristovým.

Takto chápou teologii nové smlouvy.

přeložila Julie Petrecká

Plné znění článku naleznete na webu Reformace.cz pod stejným názvem.

PROMLOUVÁ BŮH SKRZE SNY I DNES? (2. ČÁST)

David Schrock

Pokud tedy mají být sny platné i dnes, musí být spojeny s hlásáním evangelia. Jakékoli nahrazení evangelia sny podkopává samotnou podstatu spasení, kterou Bůh zjevil v Písmu.

Každou zkušenost, se kterou se dnes setkáváme ať už osobně, nebo na základě svědectví, musíme prověřovat Písmem (1J 4,1–6). Jestli Nový zákon něčemu učí, pak tomu, že podstatou duchovního boje je boj o srdce a mysl těch, kteří přišli do styku s evangeliem. Existují však i takové doby a místa, kdy evangelium vstupuje do určité oblasti poprvé, a právě tam se objevují mnohá svědectví o snech. Co tedy Písmo říká o snech dnes?

Nejjasnější výpovědi se zdá být svědectví o opatrnosti (viz Ju 8 ČSP). Nicméně pokud Bůh ve světě působí (což působí) a Kristus volá své ovce k sobě (což volá) a Duch svrchovaně připravuje srdce a životy, aby slyšely evangelium (což připravuje), pak je pravděpodobné, že sny, které samy o sobě nejsou spásné, mohou hrát roli v přípravě lidí na evangelium a jejich spasení.

Nejprínosnějším článkem, který jsem k této otázce četl, je článek Darrena

Carlsona, prezidenta a zakladatele Training Leaders International. V článku „Když muslimové sní o Ježíši“ opatrně potvrzuje sny, které se vyskytují mezi muslimy, s nimiž se setkal. Správně bere v úvahu falešné zázraky, které může vytvářet satan, a poukazuje na ovoce evangelia, které nepřišlo jen díky snům, ale díky snům jako součásti Božího spasení skrze evangelium.

S takovýmto Písmem zušlechtným přístupem k otázce snů nabízím sedm rad, jak bychom dnes měli o snech uvažovat.

1. Potvrďte aktivní Boží prozřetelnost ve světě

Křesťanství není deistické náboženství. Věříme, jak o tom svědčí Písmo, že Bůh je ve světě přítomen a je všemohoucí. Písmo svědčí o tom, že Bůh v minulosti používal sny, a tak je možné, že sny mohou nespasitelným způsobem opět hrát roli při přípravě lidí na evangelium.

2. Potvrďte nezbytnost Písma

I kdyby hrály sny určitou roli ve spasení, samy o sobě ke spasení nestačí. Písmo učí, že víra je ze slyšení slova Kristova (Ř 10,17 ČSP), znovuzrození přichází skrze slovo pravdy (Jk 1,18). Sen tedy ke spasení nestačí.

Duch inspiroval slovo, a právě skrze něj udílí život (1Te 1,5). Podobně vydává Duch svědectví o Kristu, a proto nemůže spasit, aniž by bylo hlášáno evangelium. Pokud tedy mají být sny

platné i dnes, musí být spojeny s hlásáním evangelia. Jakékoli nahrazení evangelia sny podkopává samotnou podstatu spasení, kterou zjevil Bůh v Písmu.

3. Zdůrazněte dostatečnost Písma

Bůh si nikdy neprotiřečí. Pokud tedy Bible učí o nezbytnosti evangelia, budou pravé sny přípravou na evangelium (nebo možná jeho připomenutím). Způsob, jakým Bůh působí na mysl, jen dokazuje jeho úžasnou prozřetelnost. Luke Short si vzpomněl na evangelium, které slyšel před 85 lety, a byl spasen. Na Shortově obrácení se jistě podílel Duch svatý, ale doba mezi slyšením Slova a přijetím života byla dlouhá osm desetiletí.

Mohlo se něco takového stát ve snu? Jistě. Co se však dát nemůže, je to, že by muž nebo žena našli spasení bez poznání pravého evangelia. Jak se totiž píše v Římanům 10,17:

Víra je tedy ze slyšení zvěsti a zvěst skrze slovo Kristovo. (ČSP)

Bez slyšení evangelia nemůže být ztracený nalezen, mrtvý nemůže být vzkříšen a hříšník nemůže být spasen.

4. Posuzujte sen podle jeho ovoce

Platnost snu, jak tvrdí Carlson, se potvrdí jeho ovocem. Pokud sen vede k víře v Krista, k utrpení pro tuto víru, k touze po Slově a k duchovním plodům, které potvrzují pokání, existuje silný důkaz božského původu snu. Pokud však

sen vede k dalším spekulacím, nezájmu o Slovo nebo k odloučení od církve, je jeho původ stejně jasný.

V 2. Korintským 11,14 se hovoří o satanovi, který se převléká za anděla světa. A slavná vidění, která popisují mnozí snící, by mohla odpovídat tomuto popisu. Avšak i tehdy, jsou-li sny skutečně od Pána, existuje možnost, že by se satan pokusil hledající zmást falešnými viděními. Jak Carlson uzavírá:

„Tam, kde koná své dílo Duch svatý, satan překrucuje a odvádí pozornost. Můžeme se však radovat z mocného Božího působení ve světě a věřit, že zvěstované evangelium je dostatečné pro záchranu hříšníků.“

Když jsem přemýšlel o legitimitě těchto snů, přitahovaly mě texty jako Matouš 12,22–36, kde byla zpochybněna platnost Ježíšovy vlastní služby. Vyháněl by satan satana? Poskytl by satan sny plné Písma, které ukazují na Ježíše a které nakonec vedou k obrácení a čistotě? O tom pochybuji. Duch je stále v pohybu a zachraňuje svůj lid ze všech národů. Satan se samozřejmě snaží útočit a zamlžovat skutečnost, ale to by nás mělo přimět k rozlišování, ne k zavrhování.

Skutečnou zkouškou těchto snů je výsledné ovoce.

5. Trvejte na tělesném nanebevstoupení Krista

Potvrzujeme-li vše, čemu učí Písmo, musíme mít na paměti, že ve viděních Ježíše se fyzické tělo Krista nachází v nebi.

Steve Wellum, autor knihy „God the Son Incarnate“ (Bůh vtělený Syn), v osobní korespondenci moudře poznamenal:

„Pokud tito snící tvrdí, že se jim zjevuje Ježíš, považuji to za problematické. Při nanebevstoupení vzal Ježíš svou lidskou přirozenost z této sféry [tj. ze země] a tělesně se nevrátí dříve, než bude konec. Pokud jde o anděly, je to něco jiného, ale nechápu, jak může být Kristus skutečně přítomen jinak než v podobě nějaké vize.“

To je nanejvýš důležité. Zatímco andělé sloužící vyvoleným (Žd 1,14) jsou jedna věc, tvrzení o tělesné přítomnosti Krista je věc druhá. Pro úplnost můžeme říct, že Ježíš se po nanebevstoupení skutečně zjevil Pavlovi ve Skutcích 9 a Jan viděl v 1. kapitole Zjevení slavného Krista, jak stojí uprostřed svých sedmi svícňů (tj. sedmi církví). Tyto opačné příklady však nepřebíjejí tvrzení o Kristově fyzické přítomnosti v nebi.

6. Normativní vzor Božího zjevení je prostřednictvím Ducha a nevěsty

Když budeme i nadále svou odpověď opírat o Kristovo nanebevstoupení, je třeba připomenout, že Nový zákon často zmiňuje, jak Ježíš mluví ke svým ovčím (J 10,26–28) a káže evangelium církvi (Ef 2,17). Přesto je ve Zjevení 22,17 zaznamenáno, že jsou to Duch a Nevěsta, kdo světu sdělují Kristovo pozvání. Jak vysvětluje Boží slovo, normativní způsob komunikace se děje prostřednictvím Duchem naplněné církve.

3. kapitola listu Efezským naznačuje, že církev je Boží moudrostí a také lidem, jemuž bylo svěřeno poslání přinášet evangelium národům. Pokud sny slouží k přípravě cesty pro evangelium, pak je pro ně v rozdělení Boží milosti místo. Pokud by však vytvořily alternativní cestu spasení, pak je třeba je odmítnout, nikoli přijmout.

7. Po řádném zhodnocení žasněte nad tím, jak Bůh přivádí lidi k sobě

A konečně, pokud tyto sny skutečně přinášejí dobré ovoce založené na víře v evangelium a ovoce, které přichází z Ducha Kristova, pokud posilují důvěru v Bibli, a ne chutí ke spekulacím a dalším snům, pokud trvají na tom, že Kristus sedí ve slávě po Boží pravici, a slouží jako prostředek Kristovy prozřetelné vlády ve světě, co pak můžeme dělat jiného než žasnout?

Bůh skutečně působí ve světě, aby k sobě přivedl svůj lid. Když se ohlédneme do minulosti, společným svědectvím křesťanů je, jak Bůh prozřetelně naplánoval události v našich životech, aby nás zachránil a posvětil. Někdy jsou křesťané ve svých popisech nepřesní a běžné prostředky Boží prozřetelnosti popisují kvazi zázračným jazykem.

Bůh pokračuje v práci

Přesto je naprosto jisté, že Bůh působí ve prospěch svého lidu, a po zvážení uvedení biblicko-teologických

podmínek, které jsou žádoucí, můžeme vidět, jak Bůh působil a nadále působí prostřednictvím snů, aby připravil svůj lid k víře v evangelium. Za toto spasení v Kristu můžeme vzdát veškerou slávu Bohu – ať už zahrnuje sen, nebo ne.

*přeložila Julie Petrecká
z webu www.equip.sbts.edu*

OCHRNUTÁ A POŽEHNANÁ

Joni Eareckson Tada

*Moje nepravděpodobná
cesta ke štěstí*

Když mě v noci probudí ostrá bolest, nejprve se podívám nahoru. Pokud digitální displej na stropě hlásí teprve druhou noční hlídku, přetlačím bolest a snažím se prodýchat ke spánku. Pokud však hodiny ukazují čtyři hodiny ráno, usměji se. Ježíš mě probudil, abych si užila společenství s ním, i když mám před sebou ještě několik hodin, než se posadím na vozík.

Potřebuji více spánku? Samozřejmě. Ustoupí moje bolest? Pravděpodobně ne. Ale ve čtyři hodiny ráno existuje něco důležitějšího a dělá mi radost pomyšlení, že dlouho před svítáním patřím mezi ta ranní ptáčata, která Ježíši blahorečí. Naplňuji se Ježíšem. Opakuji si

jeho Písmo, šeptám jeho jména a šeptem zpívám chvalozpěvy, které se přelévají jeden do druhého a všechny jsou plně vroucí lásky.

Je to těžké, když jste připojeni na externí ventilátor. A tak beze slov prosím, aby odkryl můj hřích, zaplnil všechna má dutá, prázdná místa a ukázal mi více ze své nádhery. Vždycky odpoví něžně. Vidí mě ležet v posteli ochrnutou a podepřenou polštáři, zatíženou lymfatickým rukávem, syčícími vzduchovými trubnicemi, sáčkem na moč a postelovými zábranami, které „to všechno drží pohromadě“.

Moje pomocnice o těchto nočních setkáních s Ježíšem ví, a tak se jednou večer, když mě uložila, postavila nad mé ochrnuté tělo s otevřenou Bibli. „To jsi ty,“ řekla a pak přečetla Žalm 119,147–148:

Dřív než začne svítat, na pomoc tě volám, čekám na tvé slovo. Mé oči se budí dřív než noční hlídky a přemýšlím o tom, co jsi řekl.

To je docela přesné. Ráno, když mi jina pomocnice roztáhne závěsy, odepne ventilátor, sundá zábrany, svlékne lymfatický rukáv a vytáhne spoustu polštářů, obvykle se zeptá: „Spalal dobře?“ „Ani ne, ale jsem tak šťastná,“ odpovím.

Požehnání, která způsobují modřiny

Skutečné štěstí se hledá těžko. Mnoho křesťanů se standardně uchyluje k menším, dostupnějším radostem naší kultury. Čím více se však sytíme pozemskými radostmi, tím prosáklejší je naše mysl naložená v nálevu světských tužeb, a to

až do té míry, že sotva víme, co naše duše opravdu potřebuje. Schválení půjčky, povýšení v zaměstnání, vítězství domácího týmu nebo rozestoupení deštových mraků nad naším piknikem pak chápeme jako slavná požehnání seslaná shůry. Kdyby však Ježíš počítal naše požehnání, dostaly by se tyto věci do první desítky?

Jsem nejpožehnanější kvadruplegik na světě. Nemá to nic společného s mou prací, pěkným domem, relativně dobrým zdravím ani s mým výborně upraveným autem pro handicapované, jehož plošina mě hladce dostane až ke vchodu do restaurace. Nezávisí to na knihách, které jsem napsala, na tom, jak daleko jsem na svých cestách byla, ani na tom, že jsem si tykala s Billy Grahamem.

Ježíš jde mnohem hlouběji, než se nachází požehnání fyzického typu, která tolik připomínají Starý zákon. Tehdy Bůh žehnal svému lidu bohatou úrodou, vyhlazením nepřátel, otevřenými lůny, hojnými dešti a toulcem plným dětí. Ježíš k tomu přistupuje jinak. Požehnání umisťuje blíže k bolesti a nepohodlí.

Jak utrpení přivolává požehnání

Ve svém nejslavnějším kázání vyjmenovává Ježíš duchovní chudobu, srdce obtížená zármutkem, pokorného odpouštějícího ducha, vyvarování se hříchu a boj o jednotu v církvi. Svůj seznam navrhuje slovy:

A jaké bude vaše štěstí, když vás lidé budou obviňovat a špatně s vámi zacházet a říkat proti vám všelijaké pomluvy kvůli mně! Buďte tedy rádi, ano, buďte nesmírně rádi, neboť

vaše odměna v nebi je velkolepá. (Mt 5,11–12 J. B. Phillips, doslovně přeloženo z angličtiny, pozn. překl.)

Jak člověk přijímá takové tvrdé věci jako požehnání? 1. list Petrův 3,14 tvrdí:

Ale i kdybyste pro spravedlnost měli trpět, jste blahoslavení.

Právě utrpení nás posílá do nitra Kristova srdce a zavírá dveře. Tam je „nová blízkost Bohu a společenství s ním mnohem vědomější skutečností. Nabízejí se nové argumenty, objevují se nové touhy, odhalují se nové potřeby. Naše vlastní prázdnota a rozmanitá Boží plnost se před nás staví tak živě, že se rozhoří naše nejhlubší touhy a naše srdce volá po Bohu.“ (Horatius Bonar, Night of Weeping, str. 74)

Tyto nové touhy a přání plodí silnou touhu poslouchat ho (Jk 1,2; 2K 5,9). Žalmista David to věděl. Řekl:

Dokud jsem se nepokořil, bloudivál jsem, nyní dodržuji, co jsi řekl. (Ž 119,67)

Zbožná odpověď na utrpení vás vystaví záplavě Božích požehnání.

Jestli mě miluješ

Ježíš to shrnul slovy:

Milujete-li mě, budete zachovávat má přikázání. (J 14,15)

Ježíš se zde nepřirovnává k přísnému manželovi, který vejde do dveří, všimne si, že na stole není večere, a směrem ke své ženě zabručí: „Miluješ-li mě, bude jídlo na stole, jakmile přijdu domů!“ Biblická poslušnost není povinnost

dělat správné věci, protože tak by měli jednat dobří křesťané.

Jan 14,15 je jako slib. Jako kdyby Ježíš říkal: „Jestliže mě miluješ, jestliže mě učiníš středem svých myšlenek, budeš se ve mně těšit a své nejobyčejnější úkony budeš plnit s ohledem na mou slávu, pak ti ani divocí koně nezabrání, abys mě poslouchal.“ Poslušnost, která je motivována bezmeznou láskou k našemu Pánu, má mocný posvěcující účinek. Jaká euforie, když se radost z Krista dokonale propojí s radostí z jeho zákona (Žalm 1,1–3)! Jste pak schopni zvolat:

V duši se stravuji touhou po tvých soudech v každé době. (Žalm 119,20)

David tak mohl říct:

Byl jsem pokořen a bylo mi to k dobru, naučil jsem se tvým nařízením. (Žalm 119,71)

Představte si, že trápení je jako ovčáký pes, který vám štěká za patami a vždy vás žene branou poslušnosti do bezpečí Pastýřovy náruče. Utrpení a posvěcení pak jdou ruku v ruce, když je vám ze všech stran bráněno a jste tvrdě tlačeni „k cíli, [abyste získali] nebeskou cenu, jíž je Boží povolání v Kristu Ježíši“ (Fp 3,14).

Tohoto požehnání se mi dostalo

Všechna požehnání novozákonního typu, o kterých Ježíš kázal, nyní ztrácí svou tvrdou hranu. Matouš 5,11–12 už není odpudivý, nýbrž vaši duši hladí. Můžete se radovat spolu se žalmistou, který se rozplýval:

Tohoto se mi dostalo, že zachovávám tvá nařízení. (Žalm 119,56 Pavlík)

Jsmo požehnaní – nanejvýš šťastní – ne tehdy, když je všechno na naší straně, ale když všechno v nás je na Boží straně.

Bude to ještě lepší? Ano. Ježíš popisuje mimořádné požehnání mezi poslušností a cenou coby sebou samým v Janovi 14,21:

Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje... i já ho budu milovat a dám se mu poznat.

To je sladkost poslušnosti. Když se posvěcujete, Ježíš otevírá vrstvu za vrstvou svého srdce a nezadržitelně si vás namlouvá svou krásou a svou svatostí (Žd 12,10):

„To je požehnání, které si pro nás [Bůh] přeje nade všechno ostatní... Když s ním dokonale splyneme, přestává boj. Jaké požehnání, když se jeho touha osvobodit nás od hříchu a naše touha být od něj osvobození spojí... pak do duše bez zábran proudí božská plnost a navzdory hořkosti vnějšího procesu, kterým se [to děje], se zasvěcené duše zmocňuje nevýslovná radost plná slávy.“ (Horatius Bonar, *Night of Weeping*, str. 68–69)

Pohled na samotnou svatost

V hodinách před svítáním, kdy ležím a jsem vzhůru, se naplňuji podobnými myšlenkami. Žasnu nad Ježíšovou krásou a představuji si, jak vyřezává kaňony, vyzdvihuje hory, chrlí potoky, řeky a moře. Vydechuje slunce a planety na oběžnou dráhu, mlhoviny a galaxie a všechno se otáčí, a to proto, abychom mohli spatřit jeho slávu. A co je ještě slavnější, „nese všecko svým mocným

slovem“, i vesmír (Žd 1,3). Hory, moře a hvězdy by – pufl! – zmizely, každá molekula by zmizela, kdyby přestal chtít, aby vesmír existoval.

A to jsem pořád na povrchu. Náš Bůh Stvořitel pak chce být přibit na kříž. Dívá se do očí vojákovi, který se chystá zatlouct železné hřeby. Když však voják sahá po palici, jeho prsty ji musí být schopny uchopit. Jeho srdce musí stále pumpovat. Jeho život musí být udržován nanosekundu za nanosekundou, protože žádný člověk nemá takovou sílu sám o sobě. Kdo dodává dech do plic tohoto Římana? Kdo drží jeho molekuly pohromadě? Může to dělat pouze Syn, neboť „všechno v něm spočívá“ (Ko 1,17).

Ježíš si přeje, aby hroty projely jeho tělem. Dává katům dost síly, aby zvedli kříž, ztěžklý jeho probodeným tělem. Pak se Bůh vystavuje potupné podívané – ve spodním prádle. Sotva dýchá. Přesto se dívá na ty špatně placené legionáře, kteří se mu posmívají, a pronese:

Otče, odpusť jim... (L 23,34)

Ježíš jim všem – každému z těch ubožáků – milostivě a bez zaváhání dopřeje další existenci.

Jeho ukřižování však bylo pouhou přípravou na větší hrůzu. V určitém okamžiku onoho strašného dne začal Ježíš pociťovat dosud nepoznané. V jeho srdci se začal vznášet děsivě odporný zápach. Cítil se špinavý. Lidská špatnost se plazila po jeho neposkvřené bytosti – živé výkaly z našich duší. Zřítelnice Otcova oka hnědla hnilobou našeho

hříchu (viz Steve Estes, *When God Weeps*, str. 53–54).

Právě o tom mluvil Ježíš v Janovi 14,21. Tak se nám zjevuje Věkovitý. A světe div se, nyní nazývá Otec zřítelnicí svého oka nás (Žalm 17,8).

Komu bude patřit vaše srdce?

Pokud toužíte po tom, aby do vaší duše bez zábran proudila božská plnost, přijměte svá trápení, aktivně se zapojte do svého posvěcování a nechte svou radost z Krista propojit s radostí z jeho zákona. Vždyť Bůh vám dal slunce, hvězdy a vesmír. Dal nám květiny, přátelství, dobrotu a spásu. Dal nám všechno – můžete mu nedat své srdce? Pokud nepatří naše srdce Bohu, komu tedy nebo čemu?

Věřím, že ve čtyři hodiny ráno patří vaše srdce Kristu.

*Z www.desiringgod.org přeložila
Julie Petrecká*

KŘESŤANSKÉ PŘÁTELSTVÍ: DAR OD PÁNA BOHA

Stephen Rees

Jeden z mých nejlepších přátel opustil tento svět. Byl to muž starší než já a žili jsme od sebe dost daleko – cesta trvala několik hodin autem. Ale během

posledních let jsme spolu telefonovali skoro každý týden. Vím, že se za mě každý den modlil. Bude mi strašně scházet. Zbude po něm velké prázdné místo.

Myslím na ostatní přátele, kteří jsou mi blízcí jiným způsobem. Byl bych rád, kdyby o mně nepřemýšleli mnozí z členů našeho shromáždění jen jako o jejich kazateli, ale také jako o jejich přáteli. Zcela jistě cítím k některým z nich hlubokou náklonnost. Můžu jim věřit a vím, že až je budu potřebovat, budou tady pro mě. Bez jejich přátelství bych jen těžko vykonával svou práci, a možná by to bylo zcela nemožné.

Nedávno jsem strávil pět dní mimo domov spolu s jedenácti dalšími kazateli. Už po mnoho let využívám každý podzim tuto příležitost. Oficiálním cílem našeho setkání kazatelů je strávit čas společně při intenzivním studiu a vzájemném povzbuzování. Ale stejně důležité je, že se setkáváme jakožto přátelé.

Máme svobodu sdílet se o mnoha věcech, o kterých bychom nemluvili v žádném jiném shromáždění. Mluvíme o věcech, které se dějí v našich sborech. Mluvíme o rodinách. Mluvíme o věcech, které se dějí v širším okruhu. Mluvíme o problémových situacích, které musíme řešit.

A máme svobodu mluvit o ještě osobnějších věcech – naše pochybnosti a strachy, naše škobrtnutí a nedůslednosti. Často se přistihnu, jak pozdě do noci naslouchám některému z přátel, který mi vypráví o svých osobních těžkostech, nebo s někým sdílím své vlastní. A náš

rozhovor plynule přechází v modlitbu. Společně se modlíme za všechno, o čem jsme spolu předtím mluvili.

Měl bych zdůraznit, že jen nemluvíme. Také se smějeme. Popichujeme se navzájem. Chodíme spolu na procházky. Anebo spolu hrajeme fotbal.

Jsem si stejně blízky se všemi muži v této skupině? Samozřejmě, že ne. Některé z těch mužů znám už mnoho let. Ostatní znám více méně dobře. S některými z nich mám více společného než s jinými, pokud jde o prostředí, osobnost a zájmy. Ale každého z nich považuji za přítele.

A mám samozřejmě mnoho dobrých přátel, kteří nepatří ani do mého sboru, ani do této konkrétní skupiny.

Podle mých zkušeností nejsou žádná dvě přátelství stejná. Na jednoho přítele se obracím kvůli jedné věci, na jiného kvůli něčemu jinému. Před jedním přítelem se otevíru v jedné věci, s dalším přítelem hovořím o jiných záležitostech. Každé přátelství je však vzácné. Každý z přátel je dar od Boha.

Význam přátelství

Pán Ježíš měl přátele. Svým učedníkům řekl:

Vy jste moji přátelé... Už vás nenazývám služebníky... Nazval jsem vás přáteli... (J 15,14–15)

Mezi učedníky byli tři, ke kterým měl obzvláště blízko (Mk 5,37; 9,2; 14,33). A mezi těmi třemi byl jeden, kterého miloval nejvíc. Jan byl prostě známý jako „učedník, kterého Ježíš miloval“ a Ježíš

mohl Janovi říct věci, které by nikomu jinému neřekl (J 13,23–26). Žárlili ostatní učedníci? Nevypadá to. Přijímali, že pokud se Ježíš rozhodne někomu sdělit jméno zrádce, pak toto tajemství pošeptá Janovi.

Vně kruhu dvanácti byli další lidé, kteří také patřili mezi zvláštní přátele Pána Ježíše. Lazar a jeho dvě sestry, Marie a Marta, zjevně patřili k těm nejbližším (J 11,5). Přátelství, které s nimi Ježíš udržoval, bylo jiné než přátelství s dvanácti. Obracel se k nim kvůli jiným věcem. Nemohl s nimi trávit tolik času jako s apostoły. Šlo o jiných druh přátelství, bylo však pro Pána Ježíše stejně důležité.

Následovníci Pána Ježíše mají povinnost milovat všechny své bližní. Máme o všechny pečovat a usilovat o jejich dobro. V témže smyslu máme milovat dokonce i své nepřátele (Mt 5,44). Nadto je nám přikázáno obzvláště milovat všechny své spoluvěřící, především ty, kteří patří do našeho sboru.

Láska nechť je bez přetvářky. Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému. (Ř 12,9–10)

Na všechny věřící, kteří náležejí do našeho sboru, pohlížíme jako na bratry, vzdáváme za všechny chválu, vážíme si jich a sdílíme s nimi své životy. Ale nemůžeme mít ke všem stejně blízko.

Když nám Pán dává některé lidi, aby se stali našimi zvláštními přáteli, je to jeden z nejlaskavějších Božích darů. Dává nám i jim vzájemnou náklonnost. Máme k nim neobyčejnou důvěru. Sdílíme s nimi věci, které by nebylo moudré sdílet

s každým. Stejně to bylo se samotným Pánem Ježíšem.

Samozřejmě pro ty z nás, kdo žijí v manželství – především pokud je váš partner věřící –, platí, že by měl nebo měla zaujímat místo, jaké nemůže sdílet nikdo jiný. Jde o jedinečné přátelství. Můžeme cítit zvláštní náklonnost také k dalším členům naší přirozené rodiny: bratrům či sestrám, bratrancům či prarodičům. Ježíšova matka Marie byla pravděpodobně sestra Janovy matky Salome (Mt 27,56; Mk 15,40; J 19,25).

Ale Bible svědčí o hodnotě přátelství mimo rodinný kruh. David měl k Jónatanovi blíž než ke kterémukoli ze svých rodných bratří – a našel v Jónatanově přátelství větší hloubku, než jakou našel ve vztazích se svými manželkami.

Stýská se mi po tobě, můj bratře Jónatane, byls ke mně pln něhy, tvá láska ke mně byla podivuhodnější nad lásku žen. (1S 1,26)

Pisatel Přísloví poznamenal:

Svého přítele a přítele svého otce neopouštěj, ale v den svých běd nechod ani do domu vlastního bratra. Lepší je blízký soused než vzdálený bratr. (Př 27,10)

Jaké vlastnosti bychom očekávali u přítele? Dovolte mi vyzdvihnout čtyři, o kterých nám kniha Přísloví praví, že jsou obzvláště důležité:

1. Hledáme přítele, který bude věrný

Bible nás varuje před tím, abychom si vybírali za přátele lidi nestálé, kteří jsou náchylní ke krátkodobému nadšení, lidi nespolehlivé. Takoví lidé se často

ukážou jako vrtkaví přátelé. Za slunečných dnů jsou s námi, ale když nastanou časy zlé, nejsou k nalezení.

Chudáka nenávidí všichni jeho bratři, tím spíš se mu vzdalují jeho přátelé. Kdo se honí za slovy, nemá z toho nic. (Př 19,7)

Než v někoho vložím svoji důvěru, musím se nejprve něco dozvědět o jeho cestě životem. Je důvěryhodný, stálý, pevný, dalších oblastech života? Je věrný při plnění svých povinností ve sboru, v rodině, v práci? Jestli je to člověk, kterému nemůžeme věřit jinde, je nepravděpodobné, že by byl důvěryhodným přítelem.

Když někdo touží po mém přátelství, musím se sám sebe ptát, proč. Je to ze soucitu? Někteří lidé se vždycky přilepí k někomu, o kom smýšlejí jako o chromé kachně. Jsou to všetečkové, kteří se touží přátelit s „potřebnými“ lidmi nebo s lidmi, kteří mají problémy, aby je mohli poučovat a ovládat.

Na druhou stranu chtějí někteří lidé za přátele jen lidi úspěšné, kteří mají auru popularity, peněz nebo moci. V obou případech bychom měli být opatrní. Bible nám radí, abychom hledali přátele, kteří budou našimi přáteli stejně tak v časech trápení, jako v dobách, kdy se vše daří.

V každickém čase miluje přítel, zrodil se bratrem pro doby soužení. (Př 17,17)

Jeden přítel, který zůstane věrný, má větší cenu než přátelé, kteří tu dnes jsou a zítra zmizí.

Přátelít se s kdekým je ke škodě; kdo však miluje, přilne víc než bratr. (Př 18,24)

Děkuji Bohu za přátele, kteří mi byli věrní už od doby, kdy jsme spolu studovali na univerzitě, tedy více než 40 let. Děkuji Bohu za přátele, které mám v našem sboru. Někteří o mě pečují, modlí se za mne a povzbuzují mne už od doby, kdy začala naše zdejší služba. Děkuji Bohu za přátele, kteří kdysi bydleli v našem městě, ale nyní žijí daleko. Přesto mi nikdy nepřestali psát, telefonovat, navštěvovali mě a povzbuzovali, prostě byli přáteli. Vzdálenost naruší mnohá přátelství, ne však ta jejich.

2. Hledáme dobře naladěné přátele

Nebývej přítelem hněvivého, a s mužem prchlivým neobcuj, abys se nenaučil stezkám jeho, a neuložil osidla na duši svou. (Př 22,24–25 Kr.)

Někteří lidé jsou hněviví. Vždycky lehce ztratí nervy. Uráží se, i když proti nim nikdo nezamýšlí nic zlého. Každý ne-souhlas berou osobně. Pohádají se s každým, kdo jim zkříží cestu. Šalomoun nás varuje, že když si najdeme přátele mezi takovými lidmi, naučíme se jejich stezkám. Má na mysli, že pochyťme jejich špatné způsoby? Možná. Ale spíš nás varuje, že se naučíme stezkám takového člověka špatnou zkušeností. Cesty hněvivého člověka se nezmění a přijde chvíle, kdy se s vámi pohádá, stejně jako se pohádál s ostatními.

Je snadné přesvědčit sám sebe, že tentokrát bude všechno jinak. Buldok Bill už možná pokoušel mnoho svých předchozích psovodů, ale my ho umíme

zkrotit! Moudrý pisatel knihy Přísloví nás varuje, abychom tomu nevěřili. Vyberte si za přátele hněvivého člověka a téměř jistě toho budete litovat.

3. Hledáme přátele, kteří nám budou dávat moudré rady

Olej a kadidlo dává radost srdci, milý přítel dává radu z duše. (Př 27,9)

Potřebujeme přátele, na něž se můžeme obrátit s prosbou o radu. Ale musí jít o dobrou radu – musí to být seriózní rada. Někteří lidé jsou až příliš připravení dávat rady. Na všechno mají svůj názor a jsou připraveni ho bez přemýšlení předávat dál. Jejich rada je mělká, levná, často bezcenná.

Ale jiní lidé dávají seriózní rady. Uvědomují si, že poskytování rady je spojeno s velkou zodpovědností. Nechtějí to dělat s lehkostí. Než začnou mluvit, všechno si dobře promyslí. Budou se modlit k Bohu, aby jim dal moudrost. Budou hledat v Bibli, aby se ujistili, že je jejich rada zakotvená v biblických principech. A pak budou mluvit láskyplně, něžně, opatrně a budou ochotni přijmout zodpovědnost za radu, kterou dali.

Takového člověka potřebuji za přítele. A takovým člověkem musím být, když se mám stát skutečným přítelem pro ostatní. Musím být takovým člověkem, na kterého se mohou obrátit, když hledají moudrost. Musí vědět, že všechno, co řeknu, bude zakotveno v Božím slově a bude to vysloveno se skutečnou moudrostí.

4. Hledáme přátele, kteří budou ochotní upozornit nás na chyby

Lepší jsou zjevná kárání než skrývaná láska. Věrně jsou míněny šlehy od milujícího, ale záporné jsou polibky nenávidícího. (Př 27,5–6)

Potřebuji přátele, kteří budou ochotní se mnou jednat přímo, dokonce i když vědí, že mě to bude bolet. Způsobené rány jsou „věrně míněny“ a jsou způsobené věrným přátelstvím.

Někdo na vás může štědře sesílat „polibky“ – říkat vám, jak jste úžasní, může souhlasit se vším, co říkáte, a podporovat všechno, co děláte. Takového člověka nazývá pisatel Prísloví nepřitelem. I kdyby to on nebo ona dělali s nejlepšími úmysly na světě, takový falešný přítel vás skutečně poškozují.

Dobrý přítel mě napomene, řekne mi, když se mylím, poukáže na mé chyby – a pak mi pomůže vypořádat se s problémy, kterých si všiml. Takoví přátelé se vyskytují jen zřídka a jsou velmi vzácní.

Seznam Richarda Baxtera

Řekli jsme si čtyři důležité vlastnosti, podle kterých bychom si měli hledat přátele. Samozřejmě nejde o jediné vlastnosti. Kdybychom měli prozkoumávat celou Bibli, mohli bychom napsat mnohem delší seznam. Dovolte mi, abych citoval jednoho z puritánů 17. století, Richarda Baxtera. Následuje jeho seznam vlastností, kterými je charakterizován dobrý přítel:

Nesmí být „závislý na skrývání se, falešný, zdrženlivý... musí být přijatelné

povahy a založení... pokorný, ne svárlivý, skrz naskrz zbožný (jinak by nebyl užitečný pro dosažení cíle přátelství). Nesmí být heretik, nesmí být nevědomý ohledně velkých pravd křesťanství, raději ať je to člověk, který vás předčí v jasném porozumění, ať má dobrý úsudek a mysl, která dovede rozlišovat; někdo, kdo vás může naučit věci, které neznáte. Neměl by působit rozdělení, jinak by byl věrný jen do té doby, dokud by mu to dovolily zájmy jeho strany... Má být rozvážný v podnikání, člověk, který dovede udržet tajemství, nemá sklony k lehkovážnosti a změnám, jinak byste mohli očekávat nestabilitu v přátelství. Jeho postavení ve světě by se nemělo moc lišit od vašeho. Neměl by být závislivý ani netrpělivý, aby mohl snášet vaše slabosti a unést kvůli vám mnohé od ostatních. Musí mít o vás dobré mínění. Musí být veřejně prospěšný a obeznámený s vaším povoláním, aby byl schopen posoudit vaši práci, přispět k jejímu vylepšení a vést vás při jejím výkonu a hovořit o ní s vámi. A nakonec musí jít o osobu vhodného věku a pohlaví.“

Když odhlédneme od Baxterova archaického způsobu vyjadřování, v jeho slovech je mnoho biblického selského rozumu, který bychom si měli vzít k srdci! Baxter skutečně věřil, že každý věřící potřebuje jednoho nebo dva blízké přátele, kteří jsou ochotní jednat jako duchovní povzbuzovatelé a strážci. A nešlo samozřejmě jen o jakýsi jeho podivný názor. Mnozí křesťané v jeho

generaci brali potřebu skutečného přátelství vážně.

Bunyanův Poutník „upadl a nedokázal vstát, dokud Věrný nedošel až k němu a nepomohl mu. Pak jsem ve snu viděl, že jdou v přátelské pohodě dál společně a příjemně rozmlouvají o všech věcech, které se jim na jejich pouti přihodily...“ A když byl Věrný umučen na Jarmarku marnosti, Pán pozvednul Doufajícího, aby zaujal jeho místo jakožto křesťanského souputníka a přítele. Stejně jako Baxter i Bunyan věřil, že potřebujeme zvláštního přítele, který by nám pomáhal na cestě do Svatého města.

Modli se a pracuj

Co bych tedy měl dělat? Rád bych měl blízké křesťanské přátele. Ale nemůžete prostě způsobit, aby se to stalo.

Ne nemůžete. Někteří křesťané jsou Pánem Bohem postaveni do situace, kdy je velice složité najít přátele vhodného věku, pohlaví, založení, životních podmínek a v neposlední řadě zbožnosti. Ale můžete se modlit. Modlete se, aby vám Bůh pomohl najít přátele. Hleďte jeho pomoc, aby se z vás stal takový člověk, na kterého se lze v přátelství spolehnout.

Bylo by to fér, kdyby vás dal Pán Bůh za přítele jednomu ze svých dětí jenom proto, aby ten věřící nakonec zjistil, že jste nevěrní, špatně naladěni, nerozvážení rádcové nebo pochlebovači? Chcete-li přátele, musíte být takovým člověkem, který obohatí ty, kteří se stanou vašimi přáteli.

Mladí křesťané by měli věnovat zvláštní péči výběru přátel a měli by se modlit k Bohu, aby jim dal správné přátele. Přátelé, které získáte jakožto teenageři nebo jako dvacetiletí, budou, dá-li Bůh, vašimi přáteli i za padesát let. Budou tedy pro vás po celý váš život, budou vás podporovat, povzbuzovat, porostou s vámi v milosti.

Pokud jste nezadaní, pak se můžete modlit za zvláštního přítele, který se nakonec stane vašim partnerem v manželství. Ale modlete se, aby vám dal Pán Bůh také další přátele stejného pohlaví, kteří vás budou posouvat dopředu ve vašem chození s Bohem.

A když vám Pán Bůh přátele dá, buďte připraveni na vašem přátelství pracovat. Jak budeme stárnout, přátelé se budou ztrácet, ne kvůli neshodám, ale kvůli zaměstnání nebo nedbalosti.

Jestli se vám přítel odstěhuje a vy mu nenapíšete, nezavoláte, nenavštívíte ho, nebudete si sdělovat, co je nového, nebudete se jeden za druhého modlit, čas od času se nesejdete, ztratíte s ním kontakt. Skutečná přátelství, taková, která zde doporučujeme, jsou tak vzácná, že stojí za to pracovat na jejich udržení.

Takže, jestli jste od svatby neviděli nějakého přítele z dob studií, napište mu ještě dnes. Možná už je příliš pozdě na to, abyste obnovili blízký vztah, který jste tehdy měli. Ale zrovna tak můžete zjistit, že pouto je stále ještě silné a pořád je cenné.

Kéž nám Pán Bůh dá ty nejlepší přátele a kéž by sbor, jehož jste součástí, byl

sborem, kde je každé přátelství přípravou na svět, kde jsou přátelství bezhraničná a trvají navěky.

*Přeložila Iva Suchá
z www.evangelical-times.org*

RECENZE: GENDEROVÁ IDEOLOGIE

Radim Světlík

O autorovi

Sharon Jamesová se narodila do věřícího prostředí rodičům Errolovi a Lyn Hulesovým. Ve věku jedenácti let si uvědomila svou hříšnost a osobní potřebu Spasitele. Svou víru v Krista vyznala ve křtu vodou ve čtrnácti letech, kdy se rovněž stala členkou místního křesťanského sboru. Studovala obor historie na univerzitě v Cambridge a následně také teologii na baptistickém semináři *Toronto Baptist Seminary*. Svá studia úspěšně završila magisterskými zkouškami. Doktorské studium absolvovala na *University of Wales*. Následně vyučovala historii na různých místech anglického souostroví a také v Malawiské republice (jihovýchodní část Afriky).

Provdala se za kazatele jménem Bill James, který je od roku 1991 pastorem sboru *Emmanuel Church* v Leamington

Spa (Warwickshire, Anglie) a který je zároveň ředitelem semináře *London Seminary*. Společně vychovali dvě děti. V současnosti je Sharon hrdou babičkou čtyř vnoučat a pracuje pro křesťanskou organizaci s názvem *Christian Institute* zabývající se nejrůznějšími společenskými problémy současnosti (např. genderovou ideologií, potraty, drogovou závislostí, gamblerským, lékařskou etikou, rodinou apod.).

Sharon Jamesová je autorkou řady knih¹ a přednáší na nejrůznějších místech po celé Anglii i v zahraničí, často na téma biblického ženství.

O knize

Většinu lidí pravděpodobně neunikl narůstající zmatek ohledně definice následujících pojmů: *mužství, ženství, rodina, manželství, sexualita, pohlaví, genderová identita* apod. Jednadvacáté století představuje progresivní období společenské otevřenosti k nejrozmanitějším idejím. Jejich zárodky lze vystopovat na přelomu devatenáctého a dvacátého století (některé i mnohem dále), ovšem vzhledem k různým kulturním, náboženským a společenským faktorům zůstávaly ve své době zamčované nebo upozadovány. Tradiční hodnoty a zdrženlivost,

¹ *Ann Judson: A Missionary Life for Burma* (*Ann Judson: Život americké misionářky v Barmě*), *God's Design for Women* (*Boží plán pro ženy*), *In Trouble and in Joy* (*V dobrém i zlém*), *Elizabeth Prentiss: 'More Love to Thee'* (*Elizabeth Prentiss: Více lásky tobě*), a *Gentle Rain on Tender Grass: Daily Readings from the Pentateuch* (*Svěží rosa na stéblech trávy: Každodenní čtení z Pentateuchu*).

týkající se oblastí uvedených v úvodní větě tohoto referátu, ovšem vystřídal někdy až zarážející nadšení propagovat zcela nové, neotřelé, nebo dokonce provokativní koncepty genderové ideologie. Co je ovšem pravým základem genderové ideologie? Na čem spočívá? Jaké cíle si klade? Co o tom říká Bůh a jeho Slovo? Jaký postoj bychom vůči ní měli zaujmout? Zamysleme se nad tím krátce prostřednictvím knihy s názvem *Genderová ideologie* od autorky Dr. Sharon James.

Titul *Genderová ideologie* je rozdělen do sedmi kapitol. Každá z nich obsahuje určitou klíčovou myšlenku, které se ovšem v průběhu zbývajících textu vzájemně prolínají či doplňují. Závěry kapitol pak nabízí seznam doporučené literatury k dalšímu studiu. Kniha představuje svým rozsahem poměrně stručné pojednání, které ovšem, jak se lidově říká, „nechodí okolo horké kaše“, ale jde rovnou k jádru věci. Současná společnost se naneštěstí otevřeně upřímnosti štítí, obzvláště pokud se jedná o vyjádření nesouhlasu k problematice týkající se citlivých či ožehavých témat. Přímocnost nebo nesouhlas ovšem nejsou synonymem pro hrubé jednání. Autorka ihned v úvodu (a také v závěru) své knihy vybízí čtenáře k citlivému přístupu ke všem lidem, kteří se s otázkami genderové ideologie snaží vypořádat. To se týká především jedinců, kteří prochází osobní krizí genderové identity (str. 13). Zároveň ale předznamenává mylnost přesvědčení a postojů této ideologie i její

rizika, např. trvalé fyzické a emoční následky (str. 15, 84). Láska k lidem znamená říkat jim pravdu – s porozuměním, soucitem, avšak bez kompromisu. Pravdu o tom, že jsme Bohem stvořeni s jistým záměrem jakožto muži a ženy.

Genderová ideologie, propagovaná aktivisty Světové zdravotnické organizace (WHO), Populačního fondu OSN (UNFPA), Mezinárodní federace plánovaného rodičovství (IPPF) a Evropské unie (EU), již určitou dobu prosazuje myšlenku tzv. „genderové totožnosti“. Jedná se o koncept, jenž tvrdí, že genderovou totožnost člověka lze oddělit od vrozeného pohlaví jedince. Nezáleží na biologicky určeném pohlaví člověka, důležité je, s jakým genderem se vnitřně ztotožní. Toto učení by mělo podle svých zastánců rovněž vstoupit v platnost jakožto součást všeobecného vzdělávání tzv. systému CSE (str. 18, 37).

Děti údajně potřebují získat možnost svobodně vyjádřit svou vlastní sexuální orientaci či genderovou totožnost. Vnitřní genderová identita si žádá celkovou přeměnu životního stylu osoby, které nesmíme bránit, ať už se jedná o oblékání, vyjadřování, oslovování, jednání, společenský statut, tělesnou přeměnu atd. Lidé, kteří s touto ideologií nesouhlasí, automaticky spadají do kategorie zaostalých, diskriminujících, nenávistných, či dokonce zlých zpátečníků, utlačovatelů, homofobů a trans-fobů, jejichž nesouhlas se dnes na některých místech světa dostává do střetu se zákonem (str. 15, 28, 36, 37, 41, 57,

60, 61). Mnozí čtenáři pravděpodobně tuší, že pod hlavičku genderové ideologie spadá celá řada inovativních a neobvyklých pojmů. Autorka se proto snaží srozumitelně vysvětlit význam několika z nich (str. 24–25, 41–43, 64). Jsou to výrazy jako např.: gender, transgender, cisgender, transsexuál, intersexuál, androgyn nebo genderová dysforie, které se ve své knize věnuje o něco obsírněji. Zabývá se její definicí, projevy, diagnostikou, četností výskytu, příčinami a léčbou jak u dospělých, tak u dětí (str. 25–33, 80–95). Genderová dysforie představuje psychickou poruchu (podobně jako mentální anorexie či bulimie). Projevuje se utkvělou a sužující představou, díky níž se dotýčný domnívá, že je uvězněn v nesprávném těle. Ovšem podle zdravotních expertů nespokojenost s vrozeným pohlavím nadále nespadá do klasifikace psychiatrického onemocnění. Proto je dnes genderová dysforie nesprávně považována za tělesné onemocnění (str. 27). Realitu genderové identity neurčuje objektivní skutečnost geneticky určeného, tedy vrozeného pohlaví, nýbrž vnitřní stav člověka. Úspěšná léčba nespočívá v nápravě postoje ve smyslu přizpůsobení myšlení jedince vzhledem k jeho vrozenému pohlaví, nýbrž v přizpůsobení těla vnitřnímu stavu mysli. Prakticky to znamená, že jedinec trpící genderovou dysforií podstupuje léčbu, která mu umožní připodobnit jeho tělo formě napodobující pohlaví, s nímž se vnitřně ztotožňuje. To zahrnuje např. hormonální léčbu

(aplikaci mužských či ženských hormonů), chirurgické zásahy (odstranění či tvarování prsou, transformaci pohlavních orgánů – nutno podotknout, že ani zdaleka ne plnohodnotnou, ale spíše estetickou) a doprovodnou psychoterapii, která má za úkol dotýčnému pomoci plně přijmout osobní přesvědčení o jeho vnitřní genderové identitě. To ovšem odporuje nejenom zdravému úsudku, nýbrž i vědeckým důkazům. Pohlaví člověka je určeno geneticky. Tato informace je protkána napříč DNA a je obsažena v téměř každé buňce lidského organismu (str. 21, 33, 41)! Naproti tomu tvrzení genderové ideologie nemá pro své stanovisko žádný relevantní vědecký podklad (str. 30, 40, 49, 55).

Autorka se rovněž zaměřuje na vnitřní rozpory uvnitř genderové ideologie (str. 38, 44, 45). Snaží se vystopovat její původ z hlediska moderní historie (str. 49–60). Poukazuje na nebezpečí indoktrinace tímto světovým názorem a na jeho zneužívání. Dále upozorňuje na zmatek, který genderová ideologie přináší do oblasti genderových rolí, rodinných a manželských hodnot (zejména u dětí a dospívajících, str. 79–96), a také na rizika, jež se vztahují na osoby, které se více spoléhají na názory veřejného mínění než na Boží slovo (str. 74–78). Vyjadřuje své obavy nad ztrátou názorové svobody a celkovými společenskými i politickými dopady (str. 58–62).

Přibližně v druhé polovině knihy přechází Sharon Jamesová k biblickému popisu Božího stvořitelského záměru

(str. 63–78). Následně pokračuje praktickými radami rodičům, kteří jsou nuceni čelit problémům spojeným s genderovou ideologií ve svých rodinách a u svých dětí (str. 97–102), a uzavírá deseti výzvami vůči bojovníkům za „práva“ genderové ideologie (str. 103–113).

Sečteno podtrženo, jedná se o srozumitelnou, upřímnou, výstižnou a objemově snadno vstřebatelnou knihu, po které by měl sáhnout každý, kdo se s problematikou genderové ideologie již někdy setkal, ale nevěnoval jí pozornost, anebo čtenář, který o podobných otázkách sice uvažuje, avšak není si jist, jak se s nimi vypořádat.

JE ORWELLOVA NOVELA 1984 RELEVANTNÍ I DNES?

Dr. Peter Hammond

Následování revoluční stáda

Dystopický román George Orwella z roku 1984 se může zdát v dnešní době zlověstně prorocký. Román *1984*, poprvé publikovaný v roce 1949, předpokládal budoucnost charakterizovanou všudypřítomným vládním dohledem a veřejnou manipulací prostřednictvím mediální propagandy, školní indoktrinací,

kultem uctívání politických a mediálních osobností, historickým revizionizmem, zastrahováním a sociálním inženýrstvím. To vše už nevypadá jako vtip.

Podvracení svobody myšlení

Orwell předpovídal manipulaci jazyka do Novořeči v režii ministerstva pravdy. Vzpomínky na minulost, myšlenky proti straně jsou považovány za ideozločin. Závadné myšlenky jsou trestány ideopolicí stejně jako zločin samotný. Slovní zásoba je zredukována na nezbytné minimum. Ministerstvo pravdy používá lži a propagandu k narušení všech informací ve zprávách, zábavě, vzdělávání a umění. Ministerstvo hojnosti kontroluje přidělování a zajišťuje hladovění. Ministerstvo míru zajišťuje věčnou válku. Ministerstvo lásky mučí, děsí a drtí veškerý nesouhlas a odpor.

Ministerstvo lásky organizuje dvouminutové a týdenní nenávistné kampaně, které mají rozptýlit a nasměrovat hněv a frustraci mas na skutečného nebo domnělého nepřítele.

Ministerstvo pravdy odstraňuje nepohodlné osoby – „vaporizuje“ jejich existenci, tj. musí být vymazáni z existence, odstranění z veřejného záznamu, jako odpůrci státu, o nichž nelze debátovat nebo proti nim argumentovat. Mají se stát neosobami, které mají být zapomenuty.

Pokračování příště

OHLASY ČTENÁŘŮ

Vážení v redakci „Poutníkova četba“!

Objednávám u vás z knižního katalogu 2022 brožurku *Ze stínu smrti do světla ži-vota* v množství 5 kusů a brožurku *Mys-lím, tedy věřím* také v počtu 5 kusů. Snad vám ještě nějaké množství zbylo a není už vše rozebrané.

Právě se mi dostala do ruky ta první publikace *Ze stínu smrti do světla života* a velmi mne oslovila. Rád bych ji půj-čil nebo věnoval více lidem. Ta druhá publikace bude určitě také vhodným materiálem.

Děkuji za vaši službu a přeji vám mno-ho Božího požehnání.

Se srdečným pozdravem, Z. P.

VEŠKERÉ DOBRO

*Můj Bože, pomohl jsi mi vidět,
že ať už se těšíme a radujeme
z jakéhokoli dobra,
jak dobrý je ten, který ho dává
a který ho také může vzít.
Že požehnání ani tak netkví
v přijímání dobra od tebe a v tobě,
ale v šíření tvé slávy a ctnosti:*

*že je ohromující vidět božství ve stvoření,
jak skrze ně mluví, jedná,
přináší plnost a záři.
Že nic není dobré, jen ty,
že jsem blízko dobra, když jsem blízko tebe,
že být jako ty je slavná věc:
to je můj magnet, to mě přitahuje.*

*Ty jsi veškeré mé dobro v dobách pokoje,
má jediná opora ve dnech plných nesnází,
jediná dostatečnost, až bude život u konce.
Pomoz mi, abych viděl,
jak dobrá je ve všem tvá vůle,
dokonce i tehdy, když se střetává s mou,
a uč mě, abych s ní byl spokojen.
Dej, abych tě cítil v ohni
a jídle a v každém zaopatření
a abych viděl, že tvé mnohé dary a stvoření
jsou jen tvé ruce a prsty, které mě drží.
Ty bezedný zdroji veškerého dobra,
z lásky ti dávám sám sebe,
protože vše, co mám nebo vlastním,
je tvé – mé věci, rodina, církev, já,
abys se mnou nakládal podle své vůle,
aby ses oslavil na mě a na všem, co je mé.
Je-li to v souladu s tvým věčným úradkem,
se záměrem tvé milosti
a s velkým cílem tvé slávy,
pak mi uděl požehnání své útěchy.
Pokud ne, dej, ať se podřídím tvému
moudřejšímu rozhodnutí.*

*Přeložila Iva Suchá, Z. „Údolí vidění“
(sbírka modliteb puritánů)*



Pošlete odkaz
na elektronickou
verzi *Zápasu o duši*
svým přátelům...

Faith Cooková

ANNE BRADSTREETOVÁ

POUTNICE A BÁSNÍŘKA

Formát: A5

Vazba: měkká

Cena: 290 Kč



Sharon Jamesová

GENDEROVÁ IDEOLOGIE

CO VŠICHNI
POTŘEBUJÍ VĚDĚT

Formát: A5

Vazba: měkká

Cena: 270 Kč

Knihy, které nechávají promluvit Bibli...

WWW.POUTNIKOVACETBA.CZ

Poutníková
Cetba

WILLIAM
HENDRIKSEN

VÍCE NEŽ VÍTĚZOVÉ

Formát:

152 × 228 mm

Vazba: pevná

Počet stran: 280

Cena: 380 Kč

Klasický komentář ke knize Zjevení pravidelně vydávaný již od roku 1939 slouží generacím Božích služebníků jako vydatný zdroj informací a inspirace. Ať už jste noví nebo zkušení studenti Božího slova, budete knihou obohaceni. Autor nás pouzbuzuje, abychom čelili nepokojnému, zmatečnému světu kolem nás v duchu radosti a důvěry s vědomím, že Bůh pevně drží vládu ve svých rukou a brzy se vrátí.



**PRÁVĚ
VYŠLO!**



WWW.POUTNIKOVACETBA.CZ